

Nick en de Blauwen

Ellen Obala

illustraties: Leo Vijendran

Nick en de Blauwen

Copyright / rechten van het boek , The Netherlands 2016 (English and French 2021)

Auteur: Ellen Obala
illustraties: Leo Vijendran

Voor alle kinderen van deze wereld

“We, we could be heroes... Just for one day” Stardust / David Bowie

Inhoud:

voorwoord

1.1 Nick	p. 6
1.2 Het verhaal van Shi-koo	p. 6
1.3 De eerste ontmoeting	p. 7
1.4 Ik zit klem!	p. 7
1.5 Ontdekking	p. 8
1.6 Nog een ontdekking	p. 8
1.7 Start van een vriendschap	p. 10
1.8 Vreemde gewoonten	p. 11
1.9 Nick helpt Shi-koo	p. 12
2.0 Het moederschap	p. 13
2.1 De Blauwen	p. 13
2.2 De Moedige Leider	p. 15
2.3 De Stille Ruimte	p. 15
2.4 Het Grote Verhaal deel 1	p. 16
2.5 Het Grote Verhaal deel 2	p. 16
2.6 Het Grote Verhaal deel 3	p. 17
2.7 Het Grote Verhaal deel 4	p. 18
2.8 Het Grote Verhaal deel 5	p. 18
2.9 Hoe nu verder?	p. 19
3.0 De Liefdesenergie	p. 19
3.1 Harmonie	p. 20
3.2 Tak-Ti	p. 21
3.3 Ben jij te vertrouwen ?	p. 22
3.4 Vraagstuk	p. 22
3.5 Onbegrip	p. 23
3.6 Klaar voor avontuur?	p. 24
3.7 De bibliotheek	p. 26

3.8 De rode planeet	p. 27
3.9 Boodschap van de rode planeet	p. 28
4.0 Les van de oranje planeet	p. 30
4.1 Ruzie... Of toch niet?	p. 31
4.2 Belangrijke ontdekking	p. 32
4.3 De gele ster	p. 33
4.4 De groene wereld	p. 33
4.5 Het feestmaal	p. 34
4.6 De blauwe planeet	p. 35
4.7 De paarse nevel	p. 37
4.8 Innerlijk landschap	p. 38
4.9 Rijk van het witte licht	p. 40
5.0 Het zilveren sterrenstelsel	p. 41
5.1 De kip... Of wat?	p. 42
5.2 Het gouden sterrenstelsel	p. 43
5.3 De gouden tempel	p. 45
5.4 De opdracht van Nick	p. 46
5.5 Terug op het moederschip	p. 48
5.6 Het plannetje	p. 50
5.7 Verbinding hersteld	p. 51
5.8 De Blauwen en Nick	p. 52
5.9 Voorbereidingen	p. 53
6.0 De Grote Stap	p. 56
6.1 Het hart	p. 58
6.2 Naar huis	p. 61
6.3 Einde?	p. 62
6.4 Weer thuis	p. 62
6.5 Nawoord	p. 64
6.6 Aan mijn lezers	p. 65

Voorwoord

“Vertel je weer eens een verhaal? Ik ben nog helemaal niet slaperig.”

“Natuurlijk Mischa... Hmm, even denken hoor... O ja, ik herinner me nog een bijzonder verhaal dat Opa ons vroeger vertelde. Hij had een dagboek gevonden in het huis waar hij opgroeide. In dat dagboek stonden allemaal avonturen. Er was er eentje bij die ik altijd heb onthouden, omdat ik het super spannend maar ook zo vreemd vond. Dat verhaal gaat over Nick en de Blauwen...”

“Is het een waar gebeurd verhaal, Mam? Ik hou meer van fantasie, weet je nog?”

“Dat weet ik niet Mischa, maar luister en ga mee op reis en vertel me dan na afloop wat jij zelf denkt...”

1.1. Nick

Ik ben bang... Het is stikdonker en ik kan maar niet slapen. Het was ook weer zo druk vandaag op school. De meester werd boos op ons, zo luidruchtig waren we. En Maud, Sarah en Saïda waren de hele middag aan het giechelen... Ik kan de onrust van vandaag nog steeds voelen...

Hey? Zie je wel! Nu hoor ik toch echt iets bewegen... Daar in de hoek van mijn kamer, achter mijn boekenkast... Ik weet niet wat het is en of er iets is, maar ik ben niet alleen... Het lijkt wel... Er bewoog daarnet toch echt iets... Ja! Nou ja zeg! Daar hoor ik het weer! Ik trek zachtjes mijn oren met beide handen naar alle kanten open en draai met mijn hoofd... Ik luister... En ja ! Het komt echt steeds uit dezelfde hoek... Maar het lijkt wel of iemand zijn adem inhoudt... Het is stil... Bijna te stil.

Wanneer ik mijn ogen een beetje dichtknijp en dan door het spleetje het donker in probeer te kijken, is het net of ik een blauwig schijnsel zie... Ik krijg er kippenvel van! Nog een paar keer knipper ik met met mijn ogen en mijn hart klopt in mijn keel, want daar zie ik iets blauws wegschieten!

1.2. Het verhaal van Shi-koo

Ik ben bang... Het is donker en ik weet niet hoe ik hier weg kom... Ik ben verdwaald. Dit is mijn eerste bezoek op aarde en papa zou me niet kwijtraken; dat had hij beloofd! Maar nu ben ik helemaal alleen hier in een groot, eng mensenhuis en ik weet niet wat ik moet doen... Ik hou mijn adem in, want ik heb ontdekt dat er een mensenkind in de ruimte is... Ik weet niet wat hij daar doet, maar zijn kleine lijf ligt op een heel groot zacht ding...

Hij is ook bang, want dat kan ik ruiken... Waarom zou hij bang zijn? Mensen hebben toch het licht... Nog wel niet zo lang, maar ze hebben het wel en daarmee ook allerlei apparaten... Waarom ligt hij dan in het donker? En waarom gaat hij niet naar buiten? Naar de sterren kijken? Staren naar alle sterren die daar zo vredig hangen, dat geeft zo'n geruststellend gevoel... Dat doe ik altijd heel graag en zeker wanneer ik bang ben.

Oeps! Nu opletten! Ik hou me stil en maak me zo klein mogelijk (ik vouw mezelf zo goed mogelijk dubbel), want het mensenkind lijkt me door te hebben... Ohh... Hij stapt uit dat zachte ding! Zou hij mij gezien hebben? De Oude Blauwe zegt dat de mensen ons niet kunnen horen en zien, maar het lijkt net alsof dit mensenkind doorheeft dat ik er ben. Heb ik teveel lawaai gemaakt? Kan hij mij ruiken? Met welke sensor heeft hij mij ontdekt? Hoe weet hij dat ik hier in de hoek dubbel hang? Was ik maar in mijn cocon op het moederschip samen met Tak-Ti, mijn beste vriend. Of beter, was Tak-Ti maar hier! Zij weet altijd wat te doen en is nooit bang... Dan was dit gewoon een leuk avontuur...

1.3. De eerste ontmoeting

Ik hou het niet meer uit! Ik wil weten wat en of er wel iets is daar in de hoek van mijn kamer en stap uit mijn bed. Ik sluip tergend langzaam en met ingehouden adem naar de hoek... Ik voel hoe koud de vloer is onder mijn voeten... Had ik nou toch maar voor vloerbedekking gekozen, toen ik het voor het zeggen had van de zomer... Nu ritselt er iets, ik sta denk ik op mijn nieuwe tekening van vanmiddag en ik wacht even tot ik weer verder durf.

Die tekening heb ik gemaakt van het vreemde lichtschip dat ik gisteravond heb gezien. Het hing stil in de lucht boven de achtertuin van de burens en er scheen een helder blauw met groen... Het leek op een driepuntige ster, dus ik heb mijn schip ook drie punten gegeven met een tunnel van groen licht naar beneden. Langzaam verplaats ik mijn gewicht en doe nog een stap naar voren....

Nu zie ik die blauwe gloed weer! Ohh... Durf ik het echt? Maar ik weet dat ik geen oog dicht zal doen. Ik moet wel gaan kijken om mezelf gerust te kunnen stellen, anders lig ik net zo lang te luisteren en te huiveren, tot ik van uitputting in slaap val. Mama zegt ook altijd: "Kijk nou maar onder je bed, dan zie je zelf dat die krokodil er niet ligt." Nog drie stappen en dan zal ik in de hoek belanden... Ik ga het doen! Eerst haal ik nog een keer diep adem en dan maak ik een enorm grote sprong!

Ik zie een lange, blauwe streep met grote ogen en voor ik het weet, bemerk ik een heftige, scherpe geur. Dan wordt alles wazig...

1.4. Ik zit klem!

Plots springt dat stinkende mensenkind voor me! Hij is er sneller dan ik had verwacht en van schrik laat ik een plasje. Meteen ruik ik de indringende geur die mij wel bekend is. De geur heeft het gewenste effect en het gedrochtelijke mensenkind valt met een zware bonk op de vloer, eer hij mij iets kan doen...

Ik heb nu slechts vijf hele ademteugen om te vluchten... Dus soepel stap ik over zijn kleine, gedrongen en behaarde lijfje en ga snel naar de enige uitgang. Ik geloof dat het een opening is, want ik voel een luchtstroom vanuit die kant... Zou papa ook nog in het mensenhuis zijn?

Mijn vader is een held. En de leider van het moederschap dat ons overal naartoe brengt. Ik bedenk me dat ik zometeen mijn vriend Tak-Ti alle verhalen kan vertellen. Alles wat papa en ik hebben meegemaakt met die rare mensen. Ik zie al voor me hoe we samen lol maken, maar in mijn haast struikel ik over een zwarte mensenschoen met dikke knoppen en val languit over de vloer. Mijn hoofd slaat tegen een schild waar de opening zou moeten zijn.

Met een droge klik sluit het de opening helemaal af. Snel sta ik op, nog maar vier ademteugen te gaan! Ik peuter met mijn lange vingers aan het schild... Ik heb dit primitieve ding nog nooit eerder opengemaakt en denk aan ons moederschap waar alle doorgangen vanzelf openschuiven zodra het alziende oog een Blauwe waarneemt.

Het lukt me niet... Ik zit klem! "Help me papa!" zend ik zenuwachtig uit voordat mijn sensoren leeglopen... Maar papa is er nog steeds niet en nu raak ik heftig in paniek... Meteen voel ik de levenskracht uit mijn lijf stromen en ik weet dat ik snel voeding nodig zal hebben. Wanneer ik niet rustig ben, vreet mijn lijf enorm veel energie. Dus eerst moet ik kalmeren. Ik heb van de Oude Blauwe geleerd dat ik rustig kan worden door regelmatig naar mijn buik toe te ademen. Daarom ga ik zitten en neem een flinke teug lucht die ik met kracht weer uitblaas. Dan stuur ik mijn aandacht naar mijn buik terwijl ik rustig inadem door mijn neus en uit door mijn mond. Gelukkig, na drie rondes ben ik rustig... Maar dan wordt zo langzaam aan het mensenkind wakker.

1.5. Ontdekking

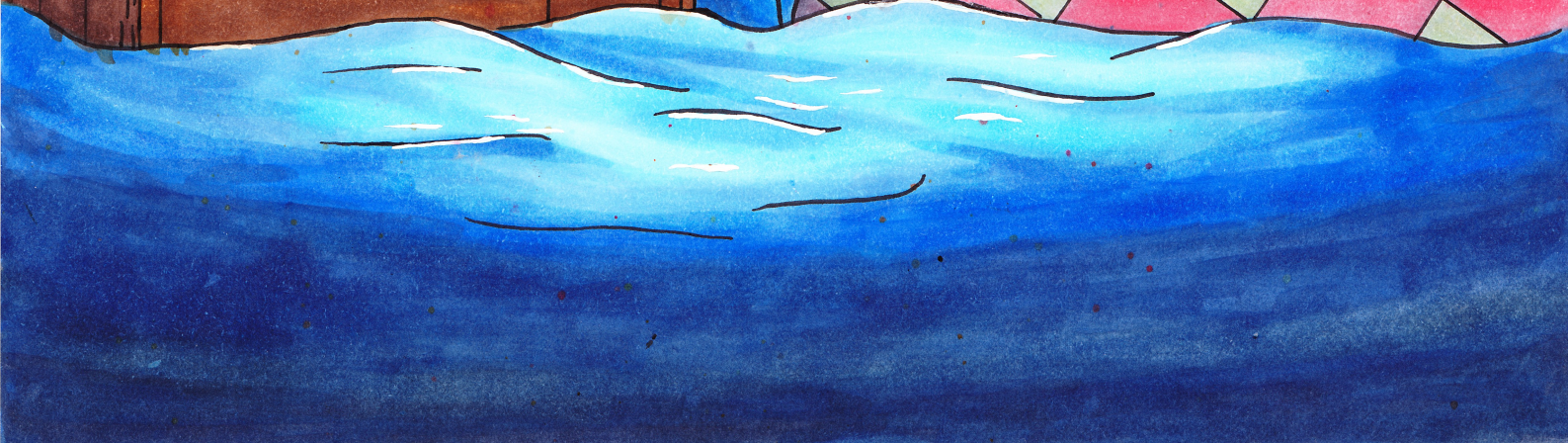
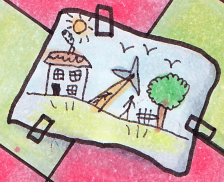
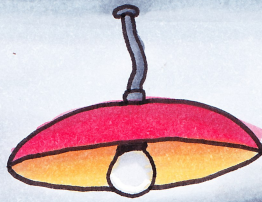
Dromerig met zware oogleden kijk ik om me heen. Nee! Dat kan niet waar zijn! Het is nog steeds stikdonker, maar hier vlak naast mij op de grond zit de lange, blauwe streep... Ik wrijf in mijn ogen en knipper eens flink... Wat zit hier in mijn eigen kamer?

Ik ben nu klaarwakker en ga rechtop zitten. Ik schuif automatisch naar achteren van schrik, want dit is heel eng! Is dit echt? Mijn nieuwsgierigheid wint het; ik steek mijn hand uit en probeer de lange, blauwe streep aan te raken... Ik kan er doorheen voelen! Het lijkt wel of hij van stroperig licht is gemaakt... Het is een raar, glad en langgerekt lijf met dunne armen en lange vingers en hij heeft grote, uitpuilende ogen die nu dichtgefallen zijn. Hij zit er slapjes bij en het lijkt alsof hij in slaap gaat vallen, zo zit hij te knikkebollen. Hij is helemaal kaal en ik vind hem eigenlijk wel aandoenlijk zoals hij daar zo zit.

"Wie ben jij? Wat doe je in mijn kamer? En waar kom je vandaan?" Vraag ik hem. Ik heb nog heel veel meer vragen en ben niet meer bang... Dit wezen is slap en dun en hij kan mij nooit de baas zijn. Ik zou hem met elke judo-greep die ik ken zo op de vloer hebben. Hij is nu slap, maar ook als lange, rechte streep geloof ik nooit dat hij mij met dat doorzichtige lijf pijn zou kunnen doen. Het is niet leuk wanneer het weer zou gaan stinken, maar hij heeft al bewezen dat hij liever vlucht dan vecht... Zou hij misschien ook bang zijn voor mij?

1.6. Nog een ontdekking

Ik weet dat ik snel voeding nodig heb. Ik heb geen reserves meer en mijn energieniveau moet hoog genoeg zijn om door het moederschap te kunnen worden opgemerkt. Want wat als papa niet komt? Kan ik het moederschap zelf nog wel oproepen? Zal ik op tijd te eten kunnen krijgen?

Ik maak me grote zorgen en wens dat ik nooit het veilige moederschap had verlaten... Maar ik word snel groot en papa drong aan om met hem mee te gaan.

Hij zegt dat hij een probleem heeft als ik de 'Grote Stap' maar blijf uitstellen. Hij zal dan moeilijke vragen van De Cirkel moeten gaan beantwoorden. De Cirkel is een groep van oude wijzen. Juist hij, als leider van ons moederschap, moet zijn oudste aansporen de 'Grote Stap' tijdig te zetten. Ter voorbereiding ben ik met hem meegegaan, zodat ik bij opkomst van de volgende Verre Ster de test kan ondergaan. Gisteravond hebben we samen het schip verlaten, want hij wilde mij de mensen en nog een aantal dingen op de aarde laten zien.

Het mensenkind maakt ineens vreemde geluiden... Hij kijkt mij met zijn kleine oogjes indringend aan. Wat wil hij van mij? En hoe kan het dat hij mij heeft opgemerkt? Volgens onze Oude Blauwe kunnen mensen ons niet zien en horen. Maar dit stinkende mensenkind zit hier tegenover mij en ik kan geen kant uit. Bovendien ben ik slap en heb ik dringend eten nodig... Misschien heeft dit mensenkind dat hier tegenover me zit wel te eten voor mij?

1.7. Start van een vriendschap

Heb je iets te eten voor mij? Ik vraag het aan het mensenkind met en zonder geluid

O ja hoor, mijn moeder heeft altijd wel wat in huis: Wat wil je eten? Reageert het mensenkind spontaan

Hij hoort me! Hij weet wat ik wil! Oh! Zou ik dan nu toch echt te eten krijgen? Ik kan bijna niet meer, zo rammelt mijn lege lijf...

Wil je een hartige snack of heb je zin in snoep? Vraagt hij met zijn vriendelijke ogen

Nou, heel fijn dat ik kan kiezen, maar ik weet helemaal niet wat dat is... Ik eet altijd hetzelfde

Wat eet je dan? Vraagt het mensenkind nieuwsgierig

Gewoon... Hart, antwoord ik beduusd (alsof er iets anders is?)

WAT zei je? Het enige hart dat ik ken, is de traktatie die Duffy, de hond van mijn tante, altijd op zondag van haar krijgt. Dat komt uit de vriezer en moet dan eerst ontdooien... Het stinkt enorm, maar Duffy is helemaal blij en kwijlt er op los. Hij kwispelt zo hard met zijn staart dat je uit zijn buurt moet blijven, want hij wappert je zo omver. Vertelt het mensenkind lachend

Ja, maar ik eet alleen mensenhart, zeg ik. Heel blij en opgelucht dat hij mij verstaat en ik hem

MENSENHART? kijkt het mensenkind met ogen die plots veel groter zijn... Zijn lach is verdwenen en dan na zich bijna te verslikken, stoot hij een vreemde, toegeknepen, hoge klank uit: "Hoe dan?"

Ik begrijp het! Hij wil weten waarmee we eten, dus leg ik hem opgewekt uit: "Nou, de volwassenen zoeken een zuiver hart en zuigen het leeg met de Klare Klets."

1.8. Vreemde gewoonten

MENSENHART? Van schrik valt mijn mond open en ik heb de neiging heel hard weg te rennen, maar ik voel mijn benen slap onder mij... Ik ben zo de klus kwijt, dat het even duurt eer ik stotter: "Hoe dan?"

De Blauwe kijkt me dromerig aan en zegt: "Nou, de volwassenen zoeken een zuiver hart en zuigen het leeg met de Klare Klets."

"Heb jij die rare klets bij je?" Vraag ik met een droge mond van de spanning en er komt een kloppend trekje onder mijn oog

Hij kijkt me vreemd met lege ogen aan en ik begrijp tot mijn grote opluchting dat hij die rare klets niet heeft. Ik ontspan en laat een diepe zucht ontsnappen

"De Klare Klets krijg ik pas na mijn 'Grote Stap'. Wanneer ik niet langer een kind ben." Legt hij uit. "Dat zal bij de volgende opkomst van de Verre Ster gebeuren. Dan krijg ik ook een inkeping tussen mijn ogen, net zoals alle volwassenen op ons moederschip. Dan mag ik de Klare Klets gebruiken en krijg ik een helm met een goudkleurige, driepuntige ster. Dan ben ik groot en moet ik meehelpen energie te verzamelen."

Ik begrijp het niet... WAAROM een MENSEN-hart? Waarom niet gewoon een paar kippenkluijjes eten? Of een vegetarische burger, als je geen vlees wilt eten?

Kippenkluijjes? Vegetarische burger? Zitten daar ook warme gevoelens, emoties en herinneringen in? Hij kijkt me hoopvol aan

Ik begrijp er niets meer van... Eerst heeft hij het over mensenhart en nu over gevoelens en emoties... Ik geloof wel dat je emoties in je buik kunt voelen, maar je maag ermee vullen? Ik ben nu ook wel heel benieuwd en ben opgelucht dat hij die rare klets niet heeft, dus durf ik hem te vragen: "Hoezo? Wat bedoel je?"

Nou, wij hebben de gevoelens van een mens nodig om ons grote gapende gat op te vullen... Wij hebben het koud en voelen niks, dus zoeken wij een zuiver hart dat is volgestopt met liefde en warmte-energie.

1.9. Nick helpt Shi-koo

Groot gapend gat? Koud en niks voelen? Ik ben nu helemaal in de war... Mijn angst is verdwenen. Ik ben zo verbaasd over zo iets gek, dat ik alleen maar kan bedenken: Wat zielig voor hem!

Ik sla spontaan mijn arm om de koude Blauwe en druk hem stevig tegen me aan. "Dan maak ik je toch warm." Zeg ik zacht. Mijn hart klopt rustig in mijn borst en ik voel mijn warme lijf tegen dat van de Blauwe. Ik kan de koelte van de lange Blauwe door mijn pyjama heen voelen en vanzelf neurie ik het slaapliedje dat mijn moeder vroeger altijd voor mij zong... Zo zitten we rustig samen, gewoon op de grond in de hoek van mijn kamer. En dan gebeurt er iets merkwaardigs: de Blauwe slaakt een diepe zucht, zijn buik groeit rond en wit en zijn lijf straalt een zacht blauw. Dit is het blauwe licht dat mij nieuwsgierig heeft gemaakt!

Wanneer het liedje uit is, vraagt de Blauwe heel zachtjes: "Hoe deed je dat?" Ik ben even stil: "Nou, gewoon..." Zeg ik dan verlegen en ik leg hem uit: "Wat mijn moeder bij mij deed als ik vroeger verdrietig of bang of van streek was." We zijn er beiden helemaal stil van, zo onder de indruk zijn we. Dan bedenk ik me ineens dat hij om eten had gevraagd: "Heb je nu nog honger?" Blij verrast roept de Blauwe uit: "Nee! Gek he? Ik voel me krachtig en kijk eens naar mijn buik: helemaal wit en vol!"

Samen schieten we in de lach en wrijven over onze buik: "Kijk, die van mij is ronder!" Straalt de lange Blauwe. Hij sprankelt nu aan alle kanten helder blauw en met een soepele sprong staat hij op zijn voeten. Hij strekt zijn lange, dunne armen naar mij uit en trekt me naast zich overeind. "Zo, mijn nieuwe vriend: Hoe heet je?" Verrast door het woordje 'vriend' antwoord ik spontaan: "Ik ben Nick en hoe heet jij?" De lange Blauwe recht zijn rug, legt zijn hand op zijn hoofd en antwoordt met een plechtig gezicht: "Gamma, Shi-koo Gamma is de naam..."

Dan draait Shi-koo zich om en zegt terwijl hij de deur uitgaat: "Dankjewel voor je hulp! Ik ga nu snel terug naar het moederschap. Kom je mee, Nick?"

Ik ben blij verrast dat ik deze kans krijg. Sinds ik de tekening van het schip heb gemaakt, wil ik weten hoe het er aan de binnenkant uitziet en vraag ik me af wie de bewoners zouden zijn. Waar komen ze vandaan? En wat komen ze hier doen? Deze kans komt zomaar uit de lucht vallen en ik twijfel dan ook geen moment. Zonder om te kijken, stap ik opgetogen mijn nieuwe vriend achterna.

2.0. Het moederschap

We lopen zachtjes door het donkere, stille huis. Hier en daar kraakt de vloer onder mijn voeten, maar verder is alles rustig. De klok op de schoorsteenmantel tikt hetzelfde geruststellende ritme als altijd. Ik neem even de tijd om mijn nieuwe vriend eens goed te bekijken. Nu Shi-koo zich beter voelt, straalt hij een gelijkmatig blauw licht uit. En zo door het lange, slanke lijf heen kan ik de mij zo vertrouwde woonkamer zien. Het valt mij nu pas op dat de voeten van Shi-koo anders zijn; hij heeft maar vier tenen! Mijn vriend draagt geen schoenen maar lijkt geen enkele last te hebben van de koude vloer, zoals ik.

Eenmaal buiten in de tuin draait Shi-koo zich om naar mij om: “Kan jij scherp horen? Stop dan je oren even dicht.” Ik weet niet wat Shi-Koo met ‘scherp’ bedoelt, dus duw ik voor de zekerheid mijn handen stevig tegen mijn oren. Evengoed kan ik een scherpe, hoge toon waarnemen, gevolgd door een felgroene straal die uit het hoofd van Shi-koo lijkt te komen. “Wat was dat, Shi-koo?” Vraag ik beduusd. Heel nonchalant antwoord hij: “O, zo roep ik ons moederschap aan... Het alziende oog zal mijn klank en signaal ontvangen en dan weten wie en waar ik ben, zodat ze naar mij toe kunnen komen om mij op te halen.”

Ik sta klaarwakker met mijn blote voeten in het natte gras en beseft dat ik in een heel bijzonder avontuur ben aanbeland.

2.1. De Blauwen

De sterrenhemel is prachtig op deze heldere, koele avond... Oneindig veel lichtjes twinkelen ons geruststellend toe. We staan even ademloos van dit wonder te genieten. Dan komt plots uit het niets de driehoekige ster aan gezweefd, die ik eerder boven de tuin van de burens heb gezien. Hij hangt nu geruisloos in de lucht en komt dan schijnbaar moeiteloos dichterbij. Shi-koo kijkt mij nu indringend aan en vraagt me om dicht bij hem te komen staan. Met een vreemd tintelend gevoel in mijn hele lijf, doe ik wat Shi-koo van mij vraagt. Dan doet Shi-koo zijn beide armen omhoog en er zoeft een smalle koker van groen licht over ons heen. Ik slik mijn zenuwen weg en sla mijn armen stevig om mijn nieuwe vriend heen. Samen worden we als vanzelf door de koker naar boven vervoerd. Ik voel me zo licht als een veertje.

Het lijkt wel een gewone lift. Het geeft hetzelfde vreemde gevoel in je buik bij het omhooggaan. Omdat ik hoogtevrees heb, houd ik mijn ogen onafgebroken op mijn nieuwe vriend gericht. Shi-koo beantwoordt mijn wat angstige blik met een blijmoedig: “Ik verheug me erop mijn vader, de Moedige Leider, te vertellen wat je voor mij hebt gedaan.” Ik weet niet zeker of ik nu blij of bang moet zijn. De Blauwen hebben tenslotte wel die rare klets. Juist wanneer ik me echt ongemakkelijk en ongerust begin te voelen, schuift het luik boven ons open en worden we opgeslokt door het moederschap.

09J
8/1/19

Daar, in een ruime cirkel om de groene koker heen, staan heel veel lange Blauwen. De ruimte in het schip is onvoorstelbaar groot en ik schrikt ervan met hoeveel en hoe groot deze Blauwen wel niet zijn.

2.2. De Moedige Leider

We staan nog steeds dicht tegen elkaar aan, wanneer een grote, indrukwekkende Blauwe naar voren stapt. “Welkom thuis mijn zoon!” Zegt hij. Deze Blauwe is vast de leider van het schip, want hij heeft als enige een blauwe ster op de borst. Hij heeft net als alle andere grote Blauwen een diepe inkeping tussen zijn enorme ogen. Dat litteken maakt ze best eng en ik vind ze meteen onvriendelijk. De Blauwen zijn vreemd en toch hebben ze iets bekends. Net als ik hebben ze een lijf met armen en benen en weliswaar een te groot, kaal hoofd met grote, uitpuilende ogen, maar toch. “Mijn dappere Shi-koo!” Roept hij uit. “Je hebt tot mijn verbazing nu al de ‘Grote Stap’ gezet en dat nog voor de opkomst van de Verre Ster.” De Blauwen in de cirkel om hen heen knikken enthousiast en ik hoor een instemmend, zoemend geluid rondgaan. De Blauwen zijn overduidelijk blij ingenomen met de zoon van hun leider.

De Moedige Leider staat nu voor ons, fier rechtop en de armen schuin voor de borst geslagen. Hij is zo groot dat ik een stap achteruit moet doen om zijn gezicht te kunnen zien. Zijn grote handen met dunne, lange vingers rusten op zijn smalle schouders: “Maar wat ik helemaal bijzonder vind en wat mij vervuld met trots als vader, is dat je het beloofde zuivere hart mee naar huis hebt genomen.” Hierbij kijkt de Moedige Leider naar mij. Zijn blik is ijzig koud en leeg...

Ik staar terug en beseft dat nog nooit iemand zo naar mij heeft gekeken. Langzaam dringt het tot mij door dat ik slechts een zuiver hart ben voor deze Blauwen. Slechts een zuiver hart om leeg te zuigen... Dan wordt het voor de tweede keer vanavond zwart voor mijn ogen.

2.3. De Stille Ruimte

Nick was wederom flauwgevallen, dit keer van de spanning. De Moedige Leider nam hem op de schouders en als een trofee is hij naar de Stille Ruimte gebracht. Dat is een centrale plek in het schip waar de Blauwen de Verre Ster aanbidden. De ruimte is koepelvormig en geeft een zacht gouden gloed, alsof de wanden van goud gemaakt zijn. Deze grote kamer is helemaal leeg en Nick hangt daar in een soort doorzichtige bol die los in de ruimte lijkt te zweven.

Shi-koo staat naast me wanneer ik wakker word. “Rustig, mijn vriend.” Sust Shi-koo wanneer hij ziet dat ik wakker ben en hem met grote paniek-ogen aankijk. “Ik ga je helpen, heb vertrouwen in mij.” Maar ik voel me zwak van angst en weet niet wat te doen. Waar ben ik? Hoe kom ik hier uit? Het voelt alsof iets mij tegenhoudt... Wat zou het zijn? Het lijkt wel alsof deze bol een dwingende elektrische lading heeft. Het is een kracht waar ik geen controle over heb.

Ik beseft dat ik zonder hulp niet uit het schip weg zal kunnen komen. Ik kan dus maar beter naar Shi-koo luisteren en doen wat hij zegt. “Zometeen komt mijn vader mij de ‘Belangrijke Vragen’ stellen en dan zal ik met hem praten. Dan vertel ik hem dat jij mijn vriend bent. Ik kon dat eerder niet doen, weet je, waar de andere Blauwen bij waren. Dan zou ik mijn vader hebben tegengesproken en zelfs ik, zijn zoon, mag de Moedige Leider niet afvallen.” Ongeduldig onderbreek ik hem: “Wat ga je dan zeggen? Hoe zorg je dat hij jou gaat geloven? Want ik denk dat hij wil dat je die rare klets op mij gebruikt.” Zeg ik eerlijk tegen mijn vriend. Op dit moment weet ik niet zeker of Shi-koo echt wel mijn vriend is, maar zonder zijn vriendschap ziet het er heel slecht voor me uit.

2.4. Het Grote Verhaal, deel 1

“Weet je Nick, Ik zal je het verhaal van de Blauwen vertellen. Het verhaal dat de Oude Blauwe mij heeft verteld toen ik tien jaar werd. Dat verhaal is generatie op generatie doorverteld en heeft inmiddels mythische vormen aangenomen, maar is nog steeds grotendeels onze geschiedenis. Dan begrijp je misschien waarom wij, de Blauwen, de lichtinformatie uit een mensenhart nodig hebben.”

Shi-koo vertelt: “Lang, oneindig lang geleden leefden de Blauwen op de planeet genaamd ‘Gamma’. Deze was verbonden met de Grote Ster. En inmiddels heet die ster: ‘De Verre Ster’, legt Shi-koo uit. Onze voorouders hadden het heel goed samen met alle dieren en planten. Hun samenleving was vredig, want er was genoeg van alles. Zij aten ‘vegetarisch’ zoals jullie dat noemen, dus zij leefden in harmonie met alle dieren. De Blauwen hadden grote eerbied voor de Grote Ster en zij bedankten deze levensbron elke dag. Zij hielden ook speciale feesten voor de Grote Ster om samen hun geluk te vieren.

Dag in dag uit was vol plezier, want eenieder deed waar ze goed in waren. Dus de een bouwde mooie, comfortabele huizen, de ander verzorgde de ouderen en zieken, anderen werkten in de boomgaarden of op de landgoederen en weer anderen maakten muziek of mooie schilderijen. De Blauwen woonden in fijne, lichte huizen voorzien van werkelijk alle gemakken. Zij hadden niets te wensen over. Het licht was altijd warm en stralend en iedereen was gelukkig. De Blauwen hadden de eeuwig stralende Grote Ster en elkaar... Zij kenden geen ongeluk.

2.5. Het Grote Verhaal, deel 2

“De Cirkel had wel een voorspelling gedaan: ‘eens, op een dag zou alles anders worden’. Maar de Blauwen leefden zo gelukkig en alles was zo mooi en goed, dat zij zich niet konden voorstellen dat het ooit anders zou zijn. De planten stonden in bloei en de vogels zongen hun lied.”

Shi-koo pauzeert en lijkt even te genieten van deze herinnering voordat hij verdergaat: “De Blauwen speelden met de dieren en bedankten de Grote Ster voor hun geluk... Zij vergaten wat de Cirkel hen had voorspeld. Toen zomaar, op een dag als alle andere, kwam De KNAL!

Onze planeet werd door deze enorme kracht ver het universum in gelanceerd. De verbinding met de Grote Ster, onze levensbron, werd verbroken en plots waren de Blauwen in het donker. Het werd stil. Het werd koud. En het was leeg. Vele, vele Blauwen hebben de de knal niet overleefd. En de weg terug naar de warme en zonnige kant van het universum was afgesneden door een grote breuklijn.

In het donker en rillend van de kou kwamen enkele overlevers bijeen. Waar gisteren nog de bloemen hadden gebloeid en de vogels hun lied uitbundig zongen, was nu enkel de donkere stilte en de koude leegte. Toen heeft een moedige Blauwe de stilte doorbroken en de kleine groep verslagen Blauwen toegesproken:

“Lieve vrienden... We treuren nu om het verlies van al onze geliefden en om het verlies van ons grote geluk. Laten we deze dag nooit vergeten en laten wij ons herinneren hoe mooi het was. Maar hier hebben wij geen toekomst meer. Er rest ons niets anders dan op zoek te gaan naar onze Grote Ster.”

Shi-koo zegt met bewondering in zijn stem: “Die Blauwe werd de eerste Moedige Leider”. Hij kijkt me even aan om te checken of ik hem nog kan volgen en gaat dan met gesloten ogen verder: “Hoe kunnen wij leven zonder onze geliefden? Hoe zullen wij overleven zonder onze levensbron, het licht? Hoe kunnen wij leven zonder de liefde? Wij zijn als enigen overgebleven en het is daarom aan ons de belangrijke taak ervoor te zorgen dat onze kinderen en kleinkinderen het licht en de liefde weer zullen ervaren. Wij zullen onze krachten en talenten bundelen en een machtig ruimte-schip bouwen. Een krachtig schip dat ons de toekomst inbrengt, waar wij de Grote Ster weer terug zullen vinden. Zo sprak de eerste Moedige Leider.”

2.6. Het Grote Verhaal, deel 3

“En zo gebeurde het dat onze Blauwe voorouders het moederschip bouwden dat een primitievere versie is van dat waar je je nu in bevindt, Nick. Hoopvol maar nog steeds verdrietig om het verlies van hun geliefden durfden zij het aan om met dat schip het universum te verkennen. Op zoek naar De Grote Ster, hun bron van licht, leven, warmte en liefde.

Lang, veel te lang zwierven onze voorouders onder leiding van meerdere generaties ‘Moedige Leiders’ door de ruimte. De Blauwen ontmoetten vele sterrenvolkeren en beleefden verschillende avonturen. Zij maakten helaas ook vele sterrenoorlogen mee. Soms konden ze tijdelijk hun thuis maken op een verlaten planeet, tot ook daar de laatste bronnen opgedroogd waren.”

Hij zucht: “Vaak genoeg ook waren ze welkom op de thuishaven van een gastvrij sterrenvolk en dan konden de Blauwen zich laven aan hun vriendschap. Dan deelden ze de warmte en liefde met hun sterrenbroeders en zusters en hervonden zo de moed om weer op pad te gaan.

Maar de weg was lang en uitputtend. Generatie na generatie verloor een stukje lichtinformatie, warmte en liefde. Langzaam aan verhardde ons volk. De Cirkel stond ook niet meer in verbinding met de levensbron en daardoor gaf de Cirkel steeds vaker verkeerde informatie en adviezen aan het volk van de Blauwen door. Steeds vaker namen Moedige Leiders beslissingen op basis van deze verkeerde informatie en hun verstoorde keuzes leidden alleen maar tot meer verwarring en verharding.”

2.7. Het Grote Verhaal, deel 4

Shi-koo vertelt verder: “Ons volk voelde inmiddels gebrek aan alles en werd steeds ongevoeliger en killer. Daarom werd het langzaam aan gewoon om via geweld aan voedsel en energie te komen. De vele oorlogen in het universum maakten dat de Blauwen ook van binnen leeg raakten. Met de slag om de planeet ‘Nena’ kwam een keerpunt. Het geweld was zo extreem en de gevolgen waren zo groot, dat de Negende Raad bijeen kwam. Er volgde een lange periode van overleg. Regelmatig moest een pauze worden ingelast, omdat enkele sterrenvolkeren weer met elkaar op de vuist waren gegaan. Maar uiteindelijk kwam er toch een beslissing waar de meerderheid het mee eens was. De Blauwen werden verstoten door de sterrenbroeders en zusters die nog wel in verbinding stonden met de levensbron.”

Shi-koo legt uit: “Dat betekende ons doodvonnis, want losgemaakt van alles en iedereen waren de Blauwen gedoemd om uit te doven. De laatste krachten van de Blauwen vloeiden weg en de energie kon niet meer worden aangevuld. Er moest snel een manier gevonden worden om ons volk van lichtinformatie, warmte en liefde te voorzien. Er was geen tijd meer te verliezen.”

2.8. Het Grote Verhaal, deel 5

“Toen ontwikkelde en knutselde de Geniale Blauwe met haar laatste energie een nieuw instrument in elkaar. Toen zij klaar was, gaf zij de opdracht aan haar oudste om op de wonderlijke planeet een mensenkind te zoeken en deze Klare Klets op het zuivere hart te richten. Op de wonderlijke planeet kan de lichtinformatie in het mensenhart worden opgeslagen en kinderen hebben meestal een grote hoeveelheid hiervan. Dan zou de Klare Klets de lichtinformatie uit het zuivere hart opzuigen en zou het volk van de Blauwen zich hieraan kunnen laven. De oudste van de Geniale Blauwe was succesvol en heeft met de verkregen lichtinformatie het hele schip voor een week van energie kunnen voorzien. Helaas was de Geniale Blauwe door deze laatste krachtinspanning overleden en heeft zij het resultaat van haar Klare Klets niet meer mee kunnen maken.”

“Sindsdien heet de inwijding die alle kinderen van de Blauwen moeten ondergaan: de ‘Grote Stap’. De eerste keer dat een jongere ‘de Klare Klets’ mag hanteren, moet zij alleen gaan. Lukt het haar een zuiver hart te vinden en komt zij met de lichtinformatie terug, dan is zij voor de eerste proeve geslaagd. Daarna worden haar de ‘Belangrijke Vragen’ gesteld. Dan pas is de jongere een volwassene geworden en mag zij een helm dragen met een gouden ster. Ze krijgt dan ook een inkeping tussen de ogen, zodat iedereen kan zien dat zij zich met succes voor haar volk heeft ingespannen en een waardig familielid van de Blauwen is.”

2.9. Hoe nu verder?

Het is muisstil in de Stille Ruimte...

Ik kan het niet meer aan en zeg boos en bang tegelijk: “Dus jij hebt mij hier naartoe genomen om mijn hart leeg te zuigen met die rare klets?”

“Nee joh! Roept Shi-koo verbaasd uit. Ik weet niet precies hoe het gekomen is, maar jij bent nu mijn vriend en ik wil mijn vader gaan vertellen dat je mijn batterij hebt opgeladen zonder dat ik de Klare Klets nodig had! En dat is best heel bijzonder!”

Ik heb al die tijd stil en aandachtig naar het bijzondere verhaal van de Blauwen geluisterd, maar ik snap er niets meer van en begin te huilen... “Ja maar... Je laat mij nu misschien wel met rust, maar jullie gebruiken kinderen om te kunnen overleven en DAT is toch NIET okay?” De tranen lopen over mijn wangen. Ik heb er heel veel spijt van dat ik op onderzoek ben uitgegaan en niet gewoon ben gaan slapen. Wie weet kom ik nooit meer thuis en zie ik mama en papa nooit meer terug! Wat zullen ze zich ongerust maken als ze morgen ontdekken dat ik niet in mijn bed lig... Ik hang klein en ineengedoken in mijn doorzichtige bol en laat mijn tranen rollen...

Nu is Shi-koo verward... Hij denkt even na en maakt dan een voor hem heel bijzonder gebaar. Hij stapt de doorzichtige bol in, omarmt me en zoemt de melodie die ik eerder deze avond voor hem heb gezongen. Dan gebeurt er weer dat wonder: de buik van Shi-koo gloeit wit op en wordt rond en rond. En juist op dat moment stapt de Moedige Leider de Stille Ruimte binnen...

3.0. De liefdesenergie

“Wat gebeurt er hier?” Roept de Moedige Leider verbaasd en een beetje bozig uit. Shi-koo blijft naast mij en antwoordt zijn vader niet... Dan wanneer zijn buik rond dan rond is en hij aan alle kanten weer blauw uitstraalt, stapt hij uit de doorzichtige bol.

Hij kijkt mij even bemoedigend aan en draait zich dan pas naar zijn vader om: “Mijn Moedige Leider en grote voorbeeld.” Zegt Shi-koo plechtig: “Mag ik u voorstellen aan mijn nieuwe vriend, Nick?”

Ik herken hem niet meteen, want de Blauwen lijken allemaal op elkaar. Maar deze Blauwe moet wel de Moedige Leider zijn, vanwege de blauwe ster op zijn borst. Ik blijf ineengedoken in mijn bol zitten. Ik durft de indrukwekkende Moedige Leider niet aan te kijken. Ik herinner mij immers nog maar al te goed die ijzig koude, lege blik waarmee de vader van Shi-koo mij aanstaarde.

“Mijn zoon, kan je mij uitleggen wat er hier gebeurd?” De Moedige Leider lijkt even uit het lood geslagen. Hij heeft zijn zoon nog nooit eerder zo gezien: “Ik begrijp niet waarom je zo opgewonden doet over dit miezeringe, stinkende mensankind.” Heel rustig zegt Shi-koo: “Vader, toen ik verdwaald was in het grote mensenhuis heeft Nick zijn energie aan mij gegeven. Hij heeft dat zomaar uit zichzelf gedaan en zo komt het dat ik in staat was om het schip aan te roepen. Het is heel bijzonder dat ik door hem gered ben, want ik was niet alleen bang van hem, hij was ook bang van mij!”

3.1. Harmonie

“Hoe heeft jouw Nick dat dan gedaan?” Vraagt de Moedige Leider nu oprecht nieuwsgierig. Hij doet een paar stappen dichterbij en ik durf hem inmiddels voorzichtig te bekijken. Het valt me nu op dat deze Blauwe een grijzige gloed om zich heen heeft: hoe zou dat komen? Shi-koo kijkt nu naar mij, dan draait hij zijn hand twee keer naar links en daardoor gaat de doorzichtige bol open. Shi-koo helpt me eruit te klimmen: “Kom maar naast me staan, Nick.” Zegt hij vriendelijk.

Hij slaat zijn arm om mij heen en ik begrijp onmiddellijk wat hij wil: we gaan de Moedige Leider laten zien wat er ontstaat wanneer we onze melodie laten horen. Dus ik sla ook mijn arm om hem heen en neurie de melodie die ik van mama heb geleerd. Ik hoor naast mij Shi-koo aandoenlijk zoemen. Ik voel me niet langer alleen en ben niet meer bang. Samen staan we fier rechtop vlak voor de lange leider. Voor mij is de melodie nog steeds een krachtig middel om tot rust te komen en het geeft me zelfvertrouwen.

We staan zo heel ongedwongen, het voelt bijna wel vertrouwd. Onze vriendschappelijke omarming in combinatie met de melodie houden De Moedige Leider echter aan de grond genageld. De tijd staat stil... De grijzige gloed vervaagt en er flakkert een wit licht... Heel even lijkt het alsof de Moedige Leider zich iets herinnert... Maar dan draait hij zich abrupt om en loopt boos weg.

Ik kijk Shi-koo verrast aan: “Waar ging dat nu over? Wat hebben we verkeerd gedaan?”

Shi-Koo straalt zijn helder blauw en legt uit: “O, zo kan mijn vader zijn wanneer hij iets niet begrijpt, of wanneer hij zijn zin niet krijgt. Laat hem maar even in zijn sop gaar koken... Kom, dan gaan we mijn vriend Tak-Ti opzoeken!”

3.2. Tak-Ti

Ik volg Shi-koo de gouden Stille Ruimte uit en we komen in een hoog gangenstelsel dat van een zilver-wit metaal is gemaakt. Shi-koo beweegt zich soepel en snel. Ik moet mijn best doen om hem bij te houden. De gangen zijn eindeloos lang... Er zijn nergens openingen te zien, dus waar komt dat wittige licht vandaan? Er hangen nergens lampen en het schip heeft geen ramen.

Zoveel vragen heb ik nog: Wat gaat er nu gebeuren? Hoe weet Shi-koo hier de weg? Wat ziet hij wat ik niet zie? Maar ik heb geen gelegenheid het hem te vragen, want we komen een bewaker tegen. Shi-koo kijkt de bewaker indringend aan en als vanzelf stapt de bewaker opzij en maakt een knik met zijn hoofd. We mogen door! Ik begin me steeds veiliger te voelen naast Shi-koo... Zou hij als de zoon van de lange leider zoveel aanzien hebben?

En dan, na nog weer drie gangen te zijn doorgelopen, draait Shi-koo zich eindelijk naar mij om en zegt met enig ontzag: "Tak-Ti is mijn beste vriend al sinds ik uit mijn cocon ben gekropen. Mijn moeder en vader hebben mij met behulp van de Grote Cirkel gemaakt en toen de tijd daar was dat ik rijp was om uit mijn cocon te komen, was Tak-Ti erbij om me te helpen. Mijn moeder en vader zag ik pas veel later, toen ik al kon lopen en praten met geluid. Tak-Ti gaat vaak bij de mensen op bezoek, zij is heel stoer en weet altijd wat te doen."

Ik denk aan mijn eigen vrienden thuis... Met Jelle heb ik op de kleuterschool gezeten en met hem ben ik vanaf mijn vierde opgegroeid. Jelle is niet heel stoer, maar echt lief en ik kan altijd enorm met hem lachen. Mijn andere goede vriend, Toon, ken ik al vanaf mijn derde jaar, maar heb ik pas sinds mijn achtste beter leren kennen. Toon is best wel stoer maar vindt dat zelf helemaal niet belangrijk. Hij is slim en gewoon heel erg zichzelf.

Shi-koo maakt een gebaar met zijn hand waardoor er een paneel geruisloos naar boven open schuift. De wanden zijn glad en het paneel is zo kunstig in de wand weggewerkt dat ik het niet eerder had opgemerkt. Ik doe voorzichtig een stap dichterbij en zie een kleine ruimte met gladde wanden. Maar wat ik heel bijzonder vind, is dat overal bewegende beelden te zien zijn: op de vloer, het plafond en alle wanden. In het midden van de ruimte hangt nog zo'n doorzichtige bol waarin een Blauwe soort van dubbel hangt... Zij heeft een inkeping tussen de ogen en draagt een helm met een gouden ster. Zij heeft de Grote Stap dus al gezet! Oeps! Tak-Ti mag die rare klets gebruiken...

"Stoer, zei je? En weet je zeker dat Tak-Ti mij met rust zal laten?" Vraag ik nog even snel aan Shi-koo, maar hij stapt de kleine ruimte al binnen...

3.3. Ben jij te vertrouwen?

Shi-koo staat voor de doorzichtige bubbel. Tak-Ti doet haar grote ogen open en rekt zich uit om vervolgens de bubbel uit te stappen. Zo te zien heeft ze dat vaker gedaan, want het kost haar geen enkele moeite. Ik weet nog maar al te goed hoe de bol mij soort van ‘gevangen’ hield. Tak-Ti echter bedient de bol alsof het een dekentje is wat je om je heen slaat.

“Wie heb jij dan weer meegenomen, avontuurlijke vriend van me?” zegt Tak-Ti met een glimlach in haar stem. Deze twee Blauwen kennen elkaar door en door. Ze hebben duidelijk niet veel woorden nodig... Ze staan dicht tegen elkaar aan met de hoofden naar elkaar gebogen: “Ik kom je mijn nieuwe vriend laten zien en ik ben zo benieuwd wat jij van hem vindt, Tak-Ti.” Straalt Shi-koo. Hij draait zich naar mij om en gebaart me dichterbij te komen. O jee, wat gaat er nu gebeuren? Schuchter ga ik schuin achter mijn vriend staan. Ik ben nog steeds wel bang vanwege die rare klets, maar ik heb inmiddels wat vertrouwen in Shi-koo gekregen. En dit is zijn allerbeste vriend, dus deze Blauwe zal eerst wel willen horen wat Shi-koo over mij te vertellen heeft.

“Laat me hem eens goed bekijken en scannen.” Zegt Tak-Ti zachtjes. Het is stil in de ruimte en er is nergens een raam te bekennen, maar toch voel ik een zachte luchtstroom... Het voelt vreemd, want het is net alsof er een veertje langs mijn lichaam strijkt. Het blijft even stil en dan begint Tak-Ti te lachen... Dat klinkt zo aanstekelijk dat eerst Shi-koo en dan ook ik hartelijk met haar meelachen. “Ik mag dan wel de Klare Klets hebben, maar een vriend van Shi-koo is mijn vriend.” Verklaart ze met plechtige stem, terwijl zij haar hand op haar hoofd legt. Pfff... Ik voel me opgelucht. Tak-Ti is echt wel heel okay! Maar vreemd hoor, wat betekent dat? Haar hand op haar hoofd? En eh... Heeft Tak-Ti daarnet nou mijn gedachten geraden?

3.4. Vraagstuk

Maar veel tijd om daarover na te denken krijg ik niet, want er klinkt een zoemend geluid uit een van de hoeken van de kleine ruimte en Tak-Ti en Shi-koo draaien zich beiden meteen om. “Kijk maar even met ons mee, Nick.” En Tak-Ti schuift mij naar voren.

Ik sta nu voor een beeld waarop een klein meisje de kippen te eten geeft. De kippen fladderen om haar heen en ze kiept haar emmertje mais voor hen leeg. De kippen springen en rennen in het rond om zo snel mogelijk alle korrels op te eten. Het is een gekakel en drukte van jewelste. Dan loopt ze verder naar de stal en daar geeft ze een bruine pony een suikerklontje dat ze uit haar zak haalt. Het kleine paardje is zo blij dat hij hinnikt en met zijn hoofd heen en weer schudt, zodat hij de manen uit zijn ogen wappert. Dan is er een intens oogcontact tussen het meisje en de pony... Ze aait de pony over zijn zachte neus, kriebelt hem achter de oren en ze begint te lachen; tranen van plezier springen uit haar ogen. Dan vervaagt het beeld...

Verderop licht een ander scherm op. Ik kijk naar een beeld dat een schimmige stal laat zien met stapels kooien propvol kippen. Deze kippen zitten op en tegen elkaar aangedrukt en ze rukken elkaar de veren uit. Ze zitten elkaar letterlijk in de weg en ze vervelen zich dood. Deze kippen kunnen niet eens lopen. Ten eerste omdat er geen ruimte is, maar ook omdat ze zo dik zijn dat ze door hun poten zakken. Er klinkt een metalig lawaai en de kippen krijgen aan de voorkant van hun kooi een kleverig mengsel voorgeschoteld dat ze lusteloos naar binnen schrokken. Ze hebben allemaal gekortwielde vleugels en afgeknipte snavels en ik bedenk me dat hun uiterlijk vast overeenkomt met hoe ze zich zullen voelen. Het beeld wordt nu obscuur en het licht gaat uit.

“Begrijp jij hier iets van, Nick?” Vraagt Tak-Ti mij met haar grote ogen aankijkend. “Dit zijn zulke vreemde beelden. Ik begrijp wel dat ze beiden dezelfde dieren laten zien, maar hun leven is zo verschillend en dat op een en dezelfde wereld. Ik hoop dat jij er meer van weet en het ons uit kunt leggen?” Zucht Tak-Ti.

Ik ben er even stil van. Want wat kan ik hierover zeggen? Ik begrijp er immers zelf ook niet veel van... “Nou, mijn moeder koopt alleen nog maar scharrelvlees.” Probeer ik dan voorzichtig, maar ik weet dat ik faal. “Wat?” zegt Shi-koo verbaasd en Tak-Ti vraagt nog beleefd: “En wat is dat dan wel?” Ik slik en probeer het nog een keertje: “Nou, dat meisje geeft de scharrel kippen te eten. Dat zijn kippen die vrij mogen rondrennen, goed te eten krijgen en een fijn leven hebben. De zielige kippen in die grote schuur zijn plofkippen. Maar weet je, dat mag nu niet meer...”

3.5. Onbegrip

“Weet je, Nick” Zegt Tak-Ti: “Wat ik nu zo eindeloos interessant vind aan de aarde en de mensen is dat alles naast elkaar bestaat. Kippen die vrij mogen zijn en gekooide kippen die het daglicht nooit te zien krijgen. En ook het gedrag van mensen is zo vreemd: er zijn kinderen die netjes hun papier en plastic spullen in de prullenbak gooien en andere kinderen gooien het op straat. Dan komt de wind, neemt het plastic mee de sloot in en de eenden en vissen eten het op, worden ziek en gaan dood...”

Tak-Ti strekt haar rug, kijkt mij recht in de ogen en zegt met nadruk: “Weten jullie aardbewoners wel hoe mooi en bijzonder de aarde is? En hoe zuinig jullie op haar zouden moeten zijn? Ik zal je zeggen, wij zijn onze thuisplaneet kwijt. Wij zijn al zo lang onderweg dat we de weg kwijt zijn en wij zijn nergens meer welkom. Het enige wat wij kunnen doen, is proberen in leven te blijven en doorgaan met zoeken naar onze planeet. Jullie wonen op de mooiste wereld in het universum en maken er een zootje van... En dat doet pijn.”

Maar hier grijpt Shi-koo in: “Ja zeg, Tak-Ti, maar daar kan mijn vriend hier toch niets aan doen!” Hij draait zich naar mij om en zegt: “Tak-Ti is onderzoeker en weet daardoor heel veel van de mensen en andere sterrenvolkeren.”

Tak-Ti knikt en glimlacht nu naar mij. Ik voel wel met haar mee. Het moet ook niet makkelijk zijn om geen eigen plek te hebben. En dan de hele dag beelden te bekijken van een planeet die, zou het echt? De mooiste is van het hele universum?

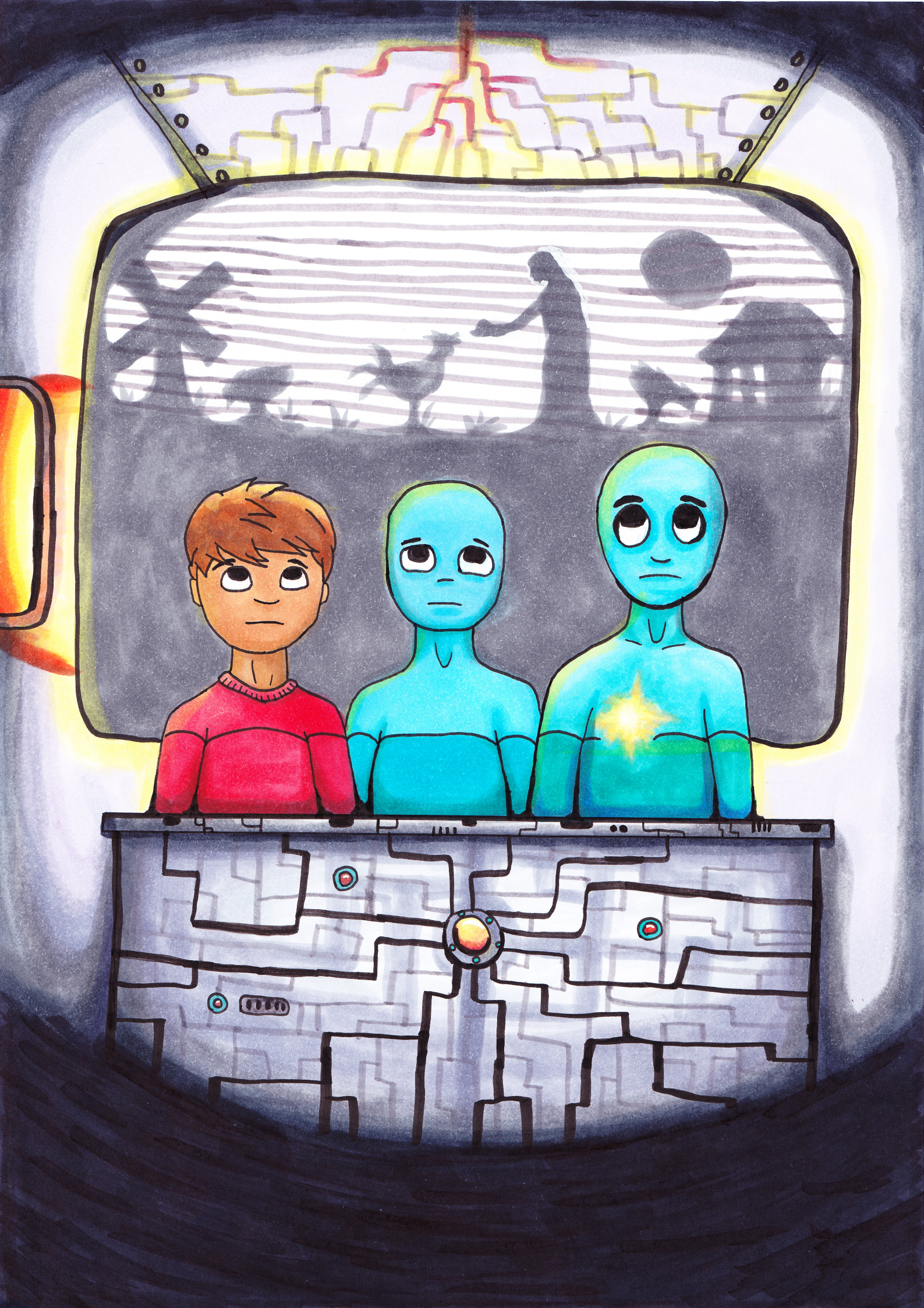
Tak-Ti haalt mij weer terug bij de les: “Wat wil jij later worden, Nick?” Ik denk even na, want ik vind het moeilijk kiezen; de ene keer denk ik brandweerman en een andere keer bedenk ik dat ik liever voetbaltrainer wil zijn. Dan zeg ik aarzelend: “Voetbaltrainer, dat lijkt me echt het leukst. Voetbal is de allermooiste sport en dan ben ik lekker veel buiten. Ik vind het heel moeilijk om de hele dag binnen te zitten op school.” Leg ik uit. “Kan je niet allebei zijn, Nick?” Vraagt Tak-Ti... Wacht even, leest zij nu alweer mijn gedachten? Ik schrik er een beetje van. Maar ze heeft wel gelijk! Dat kan natuurlijk ook; waarom kiezen? Dus antwoord ik haar enthousiast: “Ja, wat een goed idee. Dat lijkt me geweldig! Bij de brandweer trekt mij het avontuur en zijn we immers ook een team. En misschien kunnen we wel een voetbalteam met alle brandweermannen vormen.” Nu ben ik heel nieuwsgierig naar wat Shi-koo later wil worden en vraag mijn vriend: “En jij Shi-koo, wat wil jij gaan doen?”

Shi-koo kijkt me rustig aan en zegt met een natuurlijke vanzelfsprekendheid: “Ik word de nieuwe Moedige Leider.”

3.6. Klaar voor avontuur?

“Heeft Nick het Hart van ons schip al gezien, Shi-koo?” Vraagt Tak-Ti. “O, wat een goed idee Tak-Ti!” Mijn vriend is meteen enthousiast en pakt me bij mijn arm: “Kom Nick, dan gaan we er meteen naartoe! Ga je ook mee, Tak-Ti?” Zij draait zich met een brede lach naar ons om en laat onderwijl de beelden op de muren bevriezen. Volgens mij doet ze dat door even met haar hoofd te knikken... Dat gebaar heb ik al eerder gezien, toen Shi-koo en de bewaker zonder woorden met elkaar iets leken af te spreken...

Ik ben nog steeds een beetje op mijn hoede. En schrik er toch wel van dat ze het weer over ‘een hart’ hebben. Dus ik wil, voordat we daar naartoe gaan, wel graag weten wat het hart van het moederschap is en wat ik daar kan verwachten. Ik vraag een beetje verlegen aan Shi-koo om uitleg. Hij pakt mijn onzekerheid goed op en neemt de tijd om even na te denken voordat hij antwoord geeft: “Het Hart is het centrum van ons schip. Je zou het een bibliotheek kunnen noemen. Vele Blauwen hebben oneindig lang informatie verzameld. Van iedere planeet en van ieder sterrenvolk dat ons volk bezocht heeft, hebben we ervaringen en emoties opgeslagen en vastgelegd. Zoals Tak-Ti dat nu doet van jullie wereld, Nick. We hebben zoveel bestudeerd en zoveel kennis verzameld, dat het een heel grote bibliotheek is geworden.”

“Alles komt samen in het Hart, ofwel onze bibliotheek. Deze bibliotheek is multidimensionaal en gevuld met levenskracht. Dat hebben we voor elkaar gekregen, omdat we het aangevuld hebben met de hartenergie. Dat is de energie die ontstaat wanneer een levend wezen in direct contact staat met de Bron van het universum. Alle plaatsen in het universum waar we ooit geweest zijn, kunnen we weer bezoeken. Dat is mogelijk omdat we de informatie gekoppeld hebben aan de plattegronden die we van het universum hebben gemaakt. Zodra je in het hart van ons schip bent, kan je van alles beleven in het universum, maar je lichaam blijft hier op het moederschip.”

Tak-Ti neemt nu de leiding en we gaan het hoge zilverwitte gangenstelsel weer in. Shi-koo loopt vlak achter mij en ik ben net als hij best wel opgewonden, want ik begrijp dat we zo op avontuur door het universum gaan! Wie weet welke geheimen we gaan ontdekken. Ik vind het nog steeds wel spannend om hier op het schip te zijn, maar ik voel me nu meer op mijn gemak. Ik was wellis waar doodsbang eerder vannacht, maar toch zou ik dit allemaal voor geen goud willen missen.

3.7. De bibliotheek

Ik verbaas mij wederom hoe de Blauwen de weg kunnen vinden in deze gangen die allemaal op elkaar lijken. Vrij snel komen we bij een driesprong aan en daar gaan we een voor een omhoog! Dat had ik niet verwacht. Diegene op de ster in het midden van de driesprong wordt vanzelf naar het volgende niveau gebracht door een stroming die ik niet ken, noch begrijp. Maar het voelt heel grappig. Boven komen we in een koepelvormige ruimte. Hij lijkt op de Stille Ruimte, maar deze ruimte is lichtgroen van kleur en er staan drie hele grote ligstoelen.

Wanneer we allemaal boven zijn, geeft Shi-koo aan dat de middelste stoel voor mij is. Meteen nadat ik lekker lig, vullen beelden, geuren en geluiden de hele ruimte. Dit is beter dan het Omniversum in Den Haag! Ik voel zelfs bewegingen in mijn lichaam en ik heb gevoelens die ik vaag herken, maar IK ben het niet... Best wel vreemd! Dit is allemaal heel spannend en ik kan niet wachten tot we op reis gaan, dus ik leun lekker achterover in de grote, zachte stoel en geef me over... Mijn ogen vallen vanzelf dicht, zo slaperig ben ik nu. Even denk ik dat ik inderdaad in slaap gevallen ben en dat ik droom, maar dan realiseer ik mij dat ik wakker ben en evengoed nog steeds kan zien. Ik zie zelfs meer met ogen dicht! Ik schrik ervan, maar de reis is al begonnen, dus ik kan maar beter genieten!

We reizen door de ruimte, zo snel als het licht tussen de sterren door. We zijn op weg naar een ander zonnestelsel en wat is het heelal groot! Ik ben er stil van. Ik vind het indrukwekkend en een beetje overweldigend, maar ik besluit me over te geven aan dit machtige gevoel. Het is hier krachtig en ik vind het allemaal prachtig... Ik zuig alle indrukken in me op. Het is alsof het heelal een levend wezen is dat je kunt leren kennen.

Dan neemt onze snelheid toe en razen we door de ingang van het onbekende zonnestelsel. Niemand zegt iets, maar ik WEET het gewoon. We gaan dit zonnestelsel door met ongekeerde snelheid en dan zie ik een rode planeet. We dalen rustig af, zodat we kunnen landen en komen dan aan op het rode oppervlak.

3.8 De Rode Planeet

Het is hier waanzinnig schemerig. Ik zie alleen maar donkerrood en ik kan Shi-koo en Tak-Ti nog wel zien, maar echt ver kijken lukt nu niet. Ik pak Shi-koo bij de hand, zo spannend vind ik het. We hoeven niet lang te wachten, want er komt met grote snelheid een lichtje vanuit de verte naar ons toe. Wanneer het lichtje dichterbij is, zie ik dat het een enorme, platte schijf is die laag boven de grond hangt. Er klapt een luik open en Shi-koo en Tak-Ti gaan ernaartoe, dus ik ook!

Ik stap gemakkelijk de schijf in, want de instap past zich automatisch aan. Eenmaal binnen worden we begroet door een rode planeet bewoner. Zij is voornamelijk rood, net als de planeet. Ik ben niet bang maar ik ben wel op mijn hoede. We zijn tenslotte op vreemd terrein en daarom blijf ik heel dicht bij Tak-Ti en Shi-koo. Zij zijn in gesprek verwickeld met onze gastvrouw en ondertussen neem ik de tijd om haar eens beter te bekijken: ze is klein en mollig. Zij heeft twee korte voelhorens op haar dikke hoofd en vier armen en twee benen. Ik moet mijn best doen niet te lachen, want dit is hoe marsmannetjes eruit zouden zien volgens 'The Simpsons'. En in een reflex denk ik terug aan mijn vriend Jelle en de keren dat we de Simpsons samen keken. Hij zou vast graag met me mee zijn gegaan op avontuur! Ik kan niet wachten Jelle alles te vertellen, maar ik probeer me nu te concentreren op onze gastvrouw. Zij is heel vriendelijk en ik wil haar niet beledigen.

We mogen dieper mee de schijf in en in een grote kamer zie ik nog veel meer bewoners. Er zijn twee grote groepen in deze ruimte. De eerste groep bestaat uit lawaaierige bewoners. Ze maken veel kabaal maar vreemd genoeg zijn ze traag in hun bewegingen. Terwijl de bewoners uit de andere groep zenuwachtig heen en weer springen, maar niets van zich laten horen. Onze gastvrouw stopt bij de eerste groep en laat ons een zeer merkwaardig schouwspel zien:

De rode planeet bewoners uit de eerste groep zijn erg dik en maken ruzie met elkaar. Weer moet ik moeite doen mijn lachen in te houden, want het ziet er niet uit! Ze vechten namelijk in slow motion. Er zijn er twee die elk aan een kant van een -tja, is het een tas?- staan te trekken. Anderen hebben ruzie over wie welk koekje mag en weer anderen slaan elkaar zomaar! Zo te zien gaat het hier om een soort gokspel en spelen ze om de spullen op de tafel. Ze vergeten echter helemaal waar het om gaat en ze hebben zoveel bonje dat ik niet zeker weet of het hier wel om een gokspel gaat. Het is totaal niet interessant om dit verder te bekijken, dus lopen we door.

3.9. De Boodschap van de rode planeet

Onze gastvrouw neemt ons mee naar de volgende groep; zij zijn juist heel beweeglijk en druk. Ze kunnen niet rustig op hun beurt wachten. Ze zijn echt heel schichtig en schuchter. Ze lijken wel doorzichtig, zo tener zijn ze. Deze rode planeet bewoners maken op mij ook een zielige indruk, want het lijkt alsof ze bang zijn voor elkaar en elk moment in huilen kunnen uitbarsten.

Ze durven niet met elkaar te praten en vertrouwen elkaar overduidelijk niet. Er gebeurt hier dus eigenlijk niet zoveel en wanneer ze doorhebben dat wij ze observeren, duiken ze onder de tafel! Ik heb medelijden met ze en vertel dat ze voor ons niet bang hoeven te zijn, maar hopeloos krimpen ze nog meer ineens. Hier komen we dus ook niet veel meer te weten over het gokspel. Ze houden zich verstopt en daarom lopen we door, want het heeft geen zin te blijven kijken.

Dan brengt onze gastvrouw ons naar beneden. We zijn nu in de 'buik' van de schijf. We worden verwelkomd door rode bewoners die afwisselend met elkaar in gesprek zijn en dan samen aan een instrument werken. Ze werken in harmonie, maar hebben allemaal een andere taak te doen. Het instrument is duidelijk heel belangrijk, want ze werken er met velen aan en ze zijn toegewijd aan hun taak. Ze zijn rustig en geconcentreerd aan het werk en hebben duidelijk veel plezier in wat ze doen. En wanneer er beslissingen moeten worden genomen, overleggen ze eerst vriendelijk met elkaar.

Nu neemt onze gastvrouw het woord: "Boven heb je eerst met onze 'medebewoners in ontwikkeling' kennis gemaakt. Zij kunnen nog groeien in de kunst ons levensdoel vorm te geven. Deze groep hier voor je heeft het evenwicht gevonden en zij weten wat ons levensdoel is. Ons doel is levenskracht te verzamelen. Wanneer je te veel levenskracht hebt, gaat het echter niet goed met je, zoals je kon zien aan de hebberrige dikkerds boven. Maar een te weinig ontwikkelen van levenskracht is ook niet goed, want daar word je angstig van. Wanneer je het evenwicht hebt geleerd en in het midden kan balanceren, dan mag je naar beneden. Immers, hoe dichterbij de grond, hoe beter de levenskracht vorm kan krijgen. Dat doen we in samenwerking met elkaar en deze machine hier verzamelt en versterkt de levenskracht. Wij hebben dit levensdoel gekozen, zodat wij als volk van de rode planeet ook onze bijdrage aan het universum kunnen leveren. Wij geven levenskracht."

Dan vervagen de beelden plotseling en ik word me ervan bewust dat ik in de zachte stoel lig. Ik zie de lichtgroene ruimte om me heen en besef dat ik terug ben in het hart van het moederschap. Nog voordat ik iets kan zeggen of doen, klinkt duidelijk en helder de vriendelijk stem van onze gastvrouw:

"Weet dat je je veilig kunt voelen binnen in jezelf. Alles wat je nodig hebt, mag je hardop vragen en vertrouw erop dat het naar je toe komt op het juiste moment."

4.0. Les van de oranje planeet

Ik voel me dromerig worden en wederom gaan we op reis door het universum. We komen aan in een vreemde omgeving. Zover ik kan kijken, zie ik water. En we zijn nog niet beneden, of ik hoor een overdreven gelach en gegiechel... Het irriteert mijn oren al meteen. Maar hoe meer ik mij probeer af te sluiten van dit hysterische geluid, hoe harder het wordt. Ik wil hier helemaal niet zijn! Dit is niet het avontuur dat ik verwachtte. Het zou toch leuk moeten zijn? Ik ben er nog niet over uit of ik Shi-koo zal vragen om terug te gaan, of ik wordt besprongen door allemaal...tja, hoe zal ik ze omschrijven? Het zijn rechtop lopende larven! Ze hebben lange benen en lijken op de maden die mijn vader gebruikt wanneer hij gaat vissen op het grote meer.

Ze zitten overal aan en op me. Ze zijn brutaal en ik schud ze vol afschuw van me af. Maar hoe harder ik vecht, des te meer komen er op mij af. Ze zijn als de draak met zeven koppen; je kunt er eentje afhakken, maar dan groeien er drie voor terug. Shi-koo is hier vast wel vaker geweest, want ik zie vanuit mijn ooghoek hoe hij dubbel ligt van het lachen. Hij is super relaxed en niemand die hem lastig valt!

“Shi-koo! Roep ik boos: “Hoe kom ik uit dit gekkenhuis?” Hij neemt me bij de hand en we gaan samen met Tak-Ti soepel en vlotjes naar de andere kant van de planeet. Daar krijg ik weer grond onder de voeten. We stoppen om even bij te komen en ik leg mijn handen op mijn buik en adem de frisse lucht in; ik wil weer helder kunnen denken.

“Ik werd echt geïrriteerd, daarnet! Ik vind dit geen leuk sterrenvolk.” Zeg ik diep teleurgesteld. Het heeft geen zin mijn frustratie te verbergen. Maar Shi-koo is niet van zijn stuk te brengen en haalt zijn schouders op: “Ach Nick, het is de onevenwichtigheid wat je uit balans brengt. Zie je die larven daar? Die zijn weer het andere uiterste.” Ik draai me om naar de plek die Shi-koo aanwijst en bekijk het groepje dat lusteloos aan een boom hangt. Deze oranje planeet bewoners zijn totaal onverschillig en blijven lekker hangen. Ze negeren onze aanwezigheid en ze zijn waarschijnlijk onder de invloed van drugs, zo verdoofd en apathisch zijn ze.

Ze hebben verdacht veel weg van de jongens op het bankje bij mij in de buurt, die 's avonds wiet gebruiken onder de dekmantel van het donker. Versufte larven! Wie zit daar nou op te wachten? Ik voel een gevoel van walging naar boven komen en begin te trillen. Waarom ben ik op avontuur gegaan? Dit is allemaal een beetje teveel van het goede. Ik voel een hevig verzet in mijzelf en weet niet meer wat te doen... Ik ben moe en wil naar huis, naar mijn eigen bed!

Zodra ik aan thuis denk, lig ik weer in de stoel in de groene ruimte. Shi-koo en Tak-Ti zijn vrij snel weer bij me en moeten allebei heel hard lachen. “Wat valt er nou te lachen?” Vraag ik gefrustreerd.

“Dat wat je veroordeelt, wordt alleen maar sterker, lieve Nick. Wanneer je in jezelf of om je heen onrust voelt, dan is het belangrijk om te accepteren wat je voelt en eenheid in jezelf terug te brengen. Door tegen jezelf te zeggen dat je mag voelen wat je voelt, geef je ruimte aan dat wat er is. Dan houdt de onrust op en kun je het loslaten en weer vrij zijn. Je leeft dan niet langer in angst, maar in liefde... Heb plezier in alles wat je doet, dan beleef je steeds nieuwe avonturen.”

“Alsof jullie weten wat liefde is!” Roep ik woedend uit... En boos ik ga door: “Waar is jullie eigen hart?”

4.1. Ruzie.... Of toch niet?

Shi-koo kijkt me met lege ogen aan. “Weet je Nick, ik begrijp heel goed dat je ver van huis bent en het is allemaal erg nieuw en misschien wel teveel voor je. Maar ik ben wel je vriend en ik vind je niet zo aardig nu... Kun je ook begrijpen dat ik hier niet zelf voor gekozen heb? Ik ben een Blauwe en daar ben ik trots op. Ook al zijn mijn voorouders verstoten door de Raad van Negen, toch vind ik dat ik het recht heb om te bestaan. Als ik iets geleerd heb van mijn reizen via het Hart, dan is het wel dat alles in het universum een plek heeft en een reden voor haar bestaan. Zoals we al zagen op de rode planeet dragen we allemaal bij aan het geheel. Ik geloof dat ons volk ook een taak heeft. We zijn onze plek en de weg kwijtgeraakt, maar wij willen toch graag onze bijdrage leveren.”

Ik ben een beetje beduusd... Shi-koo zegt dit zo mooi en hij spreekt vanuit zijn hart! Ik kan daardoor voelen dat hij gelijk heeft. Ik heb meteen spijt van mijn harde woorden en sta op om hem een hand te geven. “Sorry, Shi-koo, dat was gemeen van mij en dat verdien je niet.” Mijn vraag en zijn antwoord klinken nog na in mijn hoofd en ik vraag mij ineens iets af: “Weten jullie echt niet waar je hart zit, Shi-koo? Jullie hebben het over het moeder schip Hart, maar jullie hebben toch een eigen hart?” Shi-koo kijkt me nu heel onschuldig aan en ik moet erg lachen. Hij ziet er zo komisch uit met zijn grote ogen. Ik ben niet meer boos en het is mij duidelijk dat hij zelf geen idee heeft. Geheel spontaan zeg ik: “Zal ik jullie helpen de weg naar je hart terug te vinden, Shi-koo en Tak-Ti?”

“Heel graag...” Zegt Shi-koo zachtjes en ook Tak-Ti staat meteen heel dicht naast me... O jee, hoe ga ik dit nu aanpakken? Dan voel ik diep in mij een groot vertrouwen... Ik voel mijn hart rustig kloppen en het ritme laat me weten dat ik okay ben. De rust die ik nu voel, komt vanuit mijn hart en als ik de weg weet, zal ik die ook aan mijn nieuwe vrienden kunnen wijzen. We staan zo even met elkaar in een klein kringetje en dan vraag ik hen de ogen dicht te doen. “Adem rustig in door je neus en uit door je mond... En nog eens... En nog eens... Stel je nu eens voor dat je je naam zegt, maar binnen in jezelf, dus zonder geluid...”

“Oké, Hebben jullie dat gedaan?” Shi-koo en Tak-Ti knikken beiden met hun grote hoofd van ‘ja’... “Dan vraag ik je nu nog een keertje je naam in jezelf te zeggen en dan tegelijkertijd te luisteren... Hebben jullie dat gedaan?” Weer knikken ze beiden van ‘ja’. “Dan doe je het nu nog een keer en observeer eens: wie zegt je naam zonder geluid? En wie hoort je naam, terwijl er geen geluid is?...”

Mijn vrienden zijn in opperste concentratie, dus zeg ik heel rustig en kalm: “Dat wat daar in je binnenste leeft en waarneemt, dat is je wezenlijke ik. Leg nu je handen op je hoofd en stuur deze innerlijke waarnemer met elke volgende ademtocht naar beneden. Stuur het met je aandacht en adem naar beneden en laat je handen meebewegen. Dan kom je vanzelf uit bij je hart en daar voelt je ‘ik’ zich thuis. Laat het nu thuis komen...”

4.2. Belangrijke ontdekking

Ik ben verbaast hoe gemakkelijk ik deze oefening met Shi-koo en Tak-Ti kan delen. Ik heb deze oefening van mijn opa geleerd toen ik een tijdje geleden gepest werd op school. Sindsdien heb ik veel meer rust in mijn lijf en kan ik weer beter slapen. Ook werd het leuker op school. Ik raakte niet meer in paniek als ze rottig tegen me deden en kon ze voortaan gewoon negeren. Dat vonden de pestkoppen niet meer interessant en ze lieten me daarom met rust. Omdat het mij zoveel goeds gedaan heeft, weet ik bijna zeker dat deze oefening ook mijn vrienden gaat helpen.

Shi-koo en Tak-Ti staan nog steeds in de cirkel en ze gaan helemaal op in de oefening. En ik herinner me mijn opa: wat heeft hij mij goede dingen geleerd! Dat geeft mij een warm gevoel en dan gebeurt er iets bijzonders bij Shi-koo en Tak-Ti. Mijn warmte moet zijn overgesprongen, want ze stralen helemaal en slaken kreten van geluk! Ze hebben hun hart ontdekt! Er gloeit nu bij elk van hen een warme bol van wit licht in het midden van hun lijf en die straalt naar beneden uit... Mooi zeg! Zo werkt het dus!

Ik kan niet stil blijven staan, zo blij ben ik. De lichtbollen stralen nog verder uit en deze verbinden ons tot er een grote lichtbol is ontstaan. “We lijken de heilige-drie-eenheid wel.” Zeg ik grappend. “Dit is gaaf zeg!” Lacht Shi-koo en zelfs Tak-Ti, normaal gesproken de rust zelve, springt met ons mee: “Dit is wat ik wilde!” Schreeuwt Tak-Ti. “Ik wilde ook emoties kunnen voelen, net als de aardemensen en nu voel ik zoveel dat ik niet meer stil kan staan!” We lachen, rennen en springen elkaar achterna en over elkaar in de lichtgroene ruimte van het moederschip, totdat we moe zijn.

“Nu wil ik echt even uitrusten.” Zucht ik. “Ik ben heel erg moe van alle avonturen.” Ik duik op mijn comfortabele ligstoel en ik lig nog niet, of mijn ogen vallen dicht. Dit keer zak ik weg in een heel diepe, verkwikkende slaap.

4.3. De gele ster

Hoog in de ruimte boven mij hangt een flonkerend juweel. Het straalt me tegemoet en nodigt me uit dichterbij te komen. Dat gaat als vanzelf en ik smelt samen met deze ster. Wat een waanzinnige ruimte in en om mij heen; ik voel me geweldig! Dit is hoe het voelt om helemaal in balans te zijn met mezelf en alles wat er is; harmonie en eenheid... 'Heel lekker luchtig', zou mijn moeder zeggen en ik moet denken aan de lekkere cakejes die zij zo graag op zaterdag bakt. Ja gek zeg, ik voel mij als een luchtig zoet cakeje! Ik geniet even van dit wonderlijke gevoel en dan hoor ik een vriendelijke stem: "NICK!" Iemand lijkt mij te roepen, maar ik begrijp niet waar dat vandaan kan komen, want ik geloof dat ik hier helemaal alleen ben. Ik kijk nog eens om me heen, maar er is niets behalve licht hier. Dan weer die stem: "NICK!" Dit keer lijkt het van binnen uit mij te komen, vriendelijk klinkt het:

“Wanneer je thuis bent in jezelf, kan je je onzekerheid, angst, woedde, verdriet en vreugde voelen en ook laten zien. Durf jezelf aan anderen te laten zien en doe wat je wilt doen. Dan sta je in contact met De Bron die je levensvreugde en kracht brengt en dan bereik je wat je wilt.”

4.4. De groene wereld

Langzaam vervagen de sensaties en gevoelens die ik ervaar bij de gele ster en ik weet dat Shi-koo en Tak-Ti weer bij me zijn. Blij vertel ik mijn beide vrienden dat ik deze plek van de gele ster echt te gek vind. Ze stralen en zijn het helemaal met me eens: "We hebben mazzel dat we deze gele ster hebben ontdekt. We gaan er vaak naar toe om te relaxen." Ik voel me inderdaad heel relaxed nu en ik wil dit gevoel nog even vasthouden. Ik ben benieuwd waar we zo weer naartoe gaan; zal het weer zo'n leuke plek zijn? Tak-Ti knikt me bemoedigend toe en ik vind haar steeds sympathieker. "Dit keer zijn we onderweg naar de groene wereld. Leun lekker achterover, Nick en heb geen verwachtingen, dan is alles goed." Zegt ze vriendelijk. Ik leer Tak-Ti ook steeds beter kennen en bewonder de rust en kalmte die zij altijd uitdraagt.

Super dat ik zulke fijne vrienden heb! Ik voel me nu echt veilig bij hen. Shi-koo is als altijd weer naast me en geeft me een high five. We komen dichterbij de groene wereld en dalen af in een heel grote grot. Merkwaardig genoeg is het hier niet donker, zoals je zou verwachten. Wanneer onze ogen aan het schemerige licht gewend zijn, maakt mijn hart een sprongetje en valt mijn mond open van verwondering. Ik ben letterlijk met stomheid geslagen van verbazing! Wat is het hier gaaf! Hier zijn vele kunstenaars aan het werk geweest. Op de wanden zie ik landschappen met dieren en ik zie symbolen die ik niet begrijp. Er staan ook beelden op grote sokkels vrij in de ruimte. Het zijn ingewikkelde vormen en ze houden op een bepaalde manier je aandacht vast. Wanneer je langer kijkt, begint het beeld te bewegen en zie je een soort vijf dimensionale film.

Ik kan het niet goed beschrijven maar het effect ervan lijkt een beetje op de bibliotheek van het moederschap. Alleen is dit een ander soort. Ja, dit moet de bibliotheek van verwondering zijn!

Ik bekijk een groot beeld dat centraal in de ruimte is geplaatst. Shi-koo en Tak-Ti zijn ook gebiologeerd door dit ene beeld en komen naast me staan. Samen zien we hoe het beeld tot leven komt; het maakt een dans! Onmiddellijk voel ik meer ruimte in mijn hart ontstaan en een golf van blijdschap overspoelt mij. Het beeld ontvouwt zich en in de soepele bewegingen kan ik nu twee wezens waarnemen; ze zijn gedeeltelijk verstrengeld met elkaar en ze dansen in harmonie.

Ze bewegen zo gelijktijdig, dat ze een en dezelfde persoon lijken. Ze vloeien als het ware in elkaar over. **'Your inner voice will always find its way out!'** (Je stem van binnen zal altijd een weg naar buiten vinden!) Waar kwam deze gedachte nu vandaan? Ik bekijk het beeld van de groene wereld nog een keertje met andere ogen... Verbeeld ik het me nu of is dit echt? Het beeld wenkt mij dichterbij te komen! Ik stap nieuwsgierig naar voren en dan buigt het beeld zich naar mij toe:

“Luister naar je hart en ga mee in de beweging die je van binnen voelt. Deze gevoelens vertellen je de weg. Wanneer je op jezelf vertrouwt, dan opent je hart zich. Dan voel je je elke dag sterk en tevreden. Ook al maak je soms nare dingen mee, heb je ruzie gemaakt of als er spanningen tussen je ouders zijn. Open je hart ook wanneer je je ergens niet welkom voelt, maar durf uit te dragen wat je van binnen voelt. Spreek je eigen waarheid en vertel ook wat je wilt en wat je nodig hebt. Wanneer je meebeweegt met dat wat er in je hart aanwezig is en anderen laat weten wat er bij jou van binnen gebeurt, dan zal alles makkelijker zijn. Door bang te zijn of niet te zeggen wat je werkelijk wilt of voelt, worden de dingen die je niet leuk vindt alleen maar moeilijker.“

Ik denk hier even over na en beseft dat dit een belangrijke les voor mij is. Maar ik wordt afgeleid door mijn knorrende maag en ik weet meteen wat ik nu nodig heb! Ik vertel het lachend aan mijn vrienden en tot mijn verbazing komt er een groene wereld bewoner naar ons toe. Hij vraagt of we zijn gasten willen zijn en mee willen doen aan een feestmaal. Nou, natuurlijk willen we dat! Er komen drie draagstoelen aan die wederom prachtig versierd zijn. De stoelen zijn alledrie anders. Wanneer we plaats hebben genomen, worden we door kleine wezentjes opgetild en dieper de grot ingedragen.

4.5. Het feestmaal

Nog voordat we de eetzaal hebben bereikt, ruik ik de meest geweldige geuren. Als we binnenkomen, klinkt er een luid gejuich. We zijn duidelijk zeer welkom hier in deze mooi verlichte zaal versierd met bloemen. In alle kleuren en vormen bekleden ze de wanden en op tafel staat bij ieder bord een klein vaasje met ieder een ander, maar even prachtig boeketje.

Onze tafelgenoten zijn nog weer een slag kleiner dan de dragers, maar zien er verder hetzelfde uit. Ze hebben een dikke, zachte, groen kleurige vacht en kleine oogjes op steeltjes. Ik ben helemaal weg van ze, want ze zien er zo grappig uit! Ik denk dat ik ze het best kan omschrijven als een combinatie van een hamster met een slak. Ze kijken vriendelijk en vrolijk vanuit hun spriet-oogjes op steeltjes. Dit zou wel eens een heel leuk feestje kunnen worden! We krijgen een soort trechter in onze handen gedrukt en iedereen heft zijn arm omhoog naar ons: "Proost!" Roepen we in koor en allemaal drinken we het nectar in een teug op. Het smaakt heel zoet en meteen wordt mijn trechter weer gevuld. Er staan allerlei zoete vruchten op tafel die, net als de vele bloemen, ook geweldige geuren verspreiden.

Ik zit tussen Shi-koo en Tak-Ti in en ik voel me de koning te rijk. Wat een feest! We krijgen verschillende hapjes te eten en alles is lekker. Deze groene wereld bewoners zijn heel hartelijk en delen alles met ons. Ik voel me ook verwend door alle aandacht. Als we genoeg gegeten hebben, zingen we samen vrolijke liedjes. Ik ken de teksten niet en ik versta niet wat ze zingen, maar ik doe gewoon luidkeels mee. We moeten allemaal lachen om mijn pogingen ze bij te houden en hebben het heel gezellig.

Dan vraagt onze gastheer om stilte en vanuit het plafond komen geruisloos een flink aantal dansers aan koorden omlaag. Ze voeren een mysterieuze dans voor ons uit. Ook al klinkt er geen muziek, de dansers zijn toch heel ritmisch en houden de maat. De perfecte harmonie van de dansers wekt onze verbazing en vol aandacht kijken we toe. Soms staan de dansers een paar momenten stil en dan lijkt het wel alsof ze bevroren zijn. Zo stil kan ik niet staan hoor! Ik laat me meevoeren met het verhaal dat de dans lijkt te vertellen en ik heb steeds meer moeite mijn ogen open te houden. De dans hypnotiseert me en ik val uiteindelijk in slaap...

4.6 De blauwe planeet

Ik word wakker in het niets. Het is zo stil dat ik mijn eigen ademhaling hoor. Het is hier leeg. Ik kan zelfs Shi-koo en Tak-Ti niet naast me zien, maar het is oké; ik voel me goed. De stilte werkt in en om en door mij heen... Het voelt alsof ik gewassen word door deze stilte. Ik voel me verfrist en sterk...

Dan voel ik een lied in mijzelf opkomen; dit is mijn eigen lied! Ik probeer het uit en ik ben verrast door de zuivere klanken die als vanzelf uit mij tevoorschijn komen. Ik ben kalm en voel me stevig. Ik weet nu dat ik via mijn stem en via mijn gedrag aan anderen kan laten zien wie ik ben, waar ik voor sta en wat ik wil. Op die manier maak ik echte vrienden die mij ook zullen waarderen om wie ik ben.

En dan ben ik ook van binnen helemaal stil... Er straalt een mooi helder blauw licht en Shi-koo komt voor me staan. Hij kijkt mij alleen maar aan en toch kan ik hem duidelijk horen:

“Het is fijn om jouw vriend te zijn, Nick. En dit alles is een groot avontuur voor jou, maar ook voor Tak-Ti en mij... Je hebt het misschien niet in de gaten, maar jij bent de redder van ons volk. Dankzij jou ontvangen Tak-Ti en ik nu ook boodschappen van plekken die we nog niet eerder hebben bezocht. Maar nog veel belangrijker: jij hebt ons de ontdekking van ons hart cadeau gedaan. Ik dacht dat wij voor altijd verdoemd waren kinderharten leeg te stelen. Ons hart was gestopt met kloppen en nu klopt het weer... Mijn volk wil jou graag leren kennen. Als we terug zijn op het Moeder Schip en uitgerust van onze reizen, wil je dan aan alle Blauwen laten zien wat je mij en Tak-Ti hebt laten zien? En ons allemaal de weg naar ons Hart wijzen?”

Zijn boodschap raakt mij en ik voel mijn hart naar hem opengaan. Ik kijk Shi-koo in zijn bolle ogen en ik stuur hem mijn antwoord zonder woorden: “Dat doe ik heel graag, lieve vriend.”

4.7. De paarse nevel

De omgeving verandert weer en we zijn onderweg naar de volgende plek. Ik ben gegroeid. Wat lijkt het lang geleden dat ik bang in bed lag te luisteren naar de geluiden om mij heen. En dat ik Shi-koo in mijn kamer ontdekte. Ik kan me nu niet meer voorstellen waarom ik zo bang voor hem was. Het voelt een beetje dom, omdat hij en Tak-Ti echte vrienden zijn geworden. We hebben zoveel lol samen en ik durf overal met ze naartoe. Ik heb nog nooit eerder zoveel avontuur bij elkaar beleefd en ik voel me super!

We naderen een paarse nevel. Ik kan Shi-koo en Tak-Ti naast mij heel duidelijk waarnemen. Het is alsof ik ze nog niet eerder zo helder heb gezien. Ik zie nu meer dan ik met mijn ogen kan zien. Ik zie namelijk niet alleen hun lichaam, maar ik ‘weet’ ook hoe zij zijn. Het is alsof ik letterlijk hun karakter kan waarnemen. Dit ‘helder zien’ is wel heel gaaf!

Ik moet lachen, want nu begrijp ik waarom ik mezelf een beetje dom vond daarnet. Het is helemaal niet nodig geweest om bang te zijn! Nu ik dwars door Shi-koo heen kan waarnemen, zie ik dat hij een trouwe, vrij serieuze en goedgehartige vriend is. En ik weet dat het klopt, omdat ik dat op onze avonturen heb kunnen ervaren. Hoe kan het dat ik dat nu pas kan zien?

Dan zie ik een vrouw voor ons verschijnen. Of eerder iets wat de omtrek van een vrouw heeft. Zou dit soms een fee zijn? Ze is doorzichtig paars en heeft een prachtige gloed om zich heen. Met haar hand raakt ze ons voorhoofd een voor een aan. Zo neemt ze ons mee naar de top van een hoge berg. Binnen een tel staan we met zijn viertjes bovenop te genieten van een geweldig mooi uitzicht. Normaal heb ik last van hoogtevrees, maar hier voel ik me alsof ik de hele wereld aankan!

Na een tijdje zegt de paarse fee:

“Jouw landschap heeft de magie te weerspiegelen WIE JE BENT. Ga elke dag naar deze plek en observeer je eigen gedrag. Denk na over je ervaringen en oefen in het loslaten van dat waar je last van hebt, dan ben je iedere dag nieuw... Is er iets in jou dat tussen jou en de werkelijkheid staat? Bijvoorbeeld een overtuiging die niet van jou is? Of een oordeel dat je over iemand anders, of over jezelf hebt? Dan kun je datgene loslaten op deze plek. Je bent vrij en mag zelf kiezen hoe je de wereld om je heen ziet, maar weet wel dat het uitzicht dat jullie hier zien, voor ieder anders is... Dat komt omdat ieder van jullie anders IS .”

4.8. innerlijk landschap

Ik heb aandachtig geluisterd en doe wat de fee van mij vraagt; ik sluit mijn ogen en richt mijn aandacht naar binnen... ik voel me zo vrij als een vogel hier! Voor me zie ik een aantal bonte vogels die samen hoog in de lucht op de luchtstroom mee cirkelen. Ze zingen een mooi lied. Diep beneden in de vallei stroomt een krachtige, kronkelende rivier die zich met donderend geweld een weg baant. Langs de oevers groeien prachtige bomen en struiken met vele bloemen die in allerlei kleuren het zonlicht begroeten. De lucht is heel zuiver hier en met elke ademtocht laat ik alle ballast los die ik nog met me meedroeg. Zinnetjes zoals: ‘Wat ben jij stom’ En: ‘Doe toch eens normaal’ En: ‘Stoere jongens huilen niet’ zie ik zo naar beneden tuimelen en ze worden weggespoeld door het frisse water van de bruisende rivier... En dan wordt de wilde rivier onder mij kalm en helder. Ik zie nu vissen in allerlei vormen zwemmen. Kleine en heel grote, dikke en ook een langgerekte dunne, mooie en lelijke vissen met patronen in allerlei kleuren. Ik voel me als herboren... Nu begrijp ik wel wat de paarse fee bedoelde met: ‘nieuw’...

Dan mag ik van de paarse fee door de ogen van Shi-koo kijken. Ze maakt me duidelijk dat ik mijn ogen sluit, ze tikt mijn beide ogen en de plek midden op mijn voorhoofd aan... Op haar aanwijzingen doe ik mijn ogen weer open en kijk...

Ik zie een woestijn

Waar ik in mijn landschap groei en bloei zag dankzij een verfrissende rivier, zie ik hier in deze woestijn niets dan droogte. Een uitgestrekte vlakte vol met zand... Zelfs in de verte is geen oase te zien. Ik sta op een hoge zandheuvel en ver weg onder mij trekt traag een lange rij kamelen met Blauwe begeleiders van noord naar zuid. Ze sjokken door het droge, hete zand en lijken geen doel te hebben of te weten waar ze naartoe gaan: ze zijn verdwaald! Ik bekijk dit een tijdje en bemerk dat ze in heel grote cirkels lopen... Zo komen ze natuurlijk nooit ergens!

Ik begrijp nu pas dat dit volk zoekende is en een doel mist. En hoe uitzichtloos hun situatie... Ik voel een diepe betrokkenheid bij de Blauwen in mij opborrelen.

Hoe merkwaardig! Tegelijk met mijn gevoel van verbinding met de Blauwen verschijnt er een jongetje aan de horizon. Hij staat daar omringd door een frisse, groene oase... Het contrast kan niet groter zijn. Om het jongetje heen bloeit en groeit de oase en steeds wanneer hij een stap zet, groeit de oase met hem mee... Hij komt uit het oosten en loopt gestaag richting de karavaan. De verkenner van de karavaan heeft het jongetje en de groeiende oase opgemerkt en er vindt driftig overleg plaats. Dan gebeurt er iets heel merkwaardigs: de karavaan gaat met versnelde pas van het jongetje vandaan! Maar geheel onverwachts blijft de laatste Blauwe in de karavaan achter. Hij zit daar alleen in de woestijn en wacht.

Wanneer het jongetje dichterbij gekomen is, staat de Blauwe op en beweegt richting het jongetje en de oase. De twee komen bij elkaar en plots vindt er een explosie van groei plaats... De groei van de oase gaat zo snel dat het niet lang duurt, eer de hele karavaan van de Blauwen ook in het groen staat. Van de woestijn is binnen enkele ogenblikken niets meer over.

Hier vervaagt het beeld, de paarse fee staat weer voor ons en zij knikt ons vriendelijk toe met de handen in bidpositie voor de borst. Zij wordt kleiner en kleiner, totdat zij een paarse vlek aan de hemel is geworden... En in grote verwondering verlaten we de paarse nevel.

4.9. Het rijk van het witte licht

We liggen alledrie weer op onze zachte stoelen en zijn helemaal stil van wat we zojuist hebben beleefd. Ik bedenk dan dat ik toch graag van Shi-koo wil weten wie dat jongetje in de woestijn was, maar hij heeft zijn hand opgeheven en gebaart me dat ik stil moet zijn. Nog voordat ik met mijn ogen kan knipperen, begrijp ik al waarom. Van boven de lichtgroene ruimte komen allemaal doorzichtige, grote sluier-achtige bollen naar beneden dwarrelen. Ze lijken op heel grote, transparante kwallen die op de zeestroming zweven...

Dit is een grote, bewegende massa van dicht wit licht en het duurt niet lang of we worden door een veelvoud van deze wonderlijke wezens omringd. Zij nemen ons op in hun groep en we gaan weer op reis. Samen gaan we naar het rijk van het witte licht. Deze lieve wezens praten niet en hebben geen gezicht, toch geloof ik dat zij heel slim zijn en alles weten. Ik begrijp ook niet hoe ik dat weet, maar zo *is* het gewoon.

Onderweg maak ik mijn hoofd nog verder leeg. Ik bemerk wel allerlei gedachten, maar ik laat ze gewoon voorbij drijven. Ik maak me niet langer druk over wie dat jongetje was in de oase en of ik dat nou was. Ik pieker ook niet meer over mama en papa die misschien wel heel bezorgd zijn over waar ik ben gebleven. Mijn gedachten zijn bij dit avontuur. Hier en nu op dit moment en bij deze krachtige wezens die zachtjes om mij heen deinen. Ik ga hier helemaal in op en voel me een groot, machtig opperwezen. We zijn al in het witte rijk en mijn laatste gedachte is dat we geen grens of obstakels zijn tegengekomen; zo gelijkmatig en vanzelfsprekend was deze reis.

De deinende bolwezens van wit licht zijn nog steeds om mij heen wanneer ik zo langzaam aan bemerk dat ik ben opgelost in de deining. Ik weet niet meer waar ik begin en waar ik ophoud. En beseft dat ik ZELF zo'n mooie grote, witte bol geworden ben.

We zijn met zovelen en deinen heel rustig als een geheel. Het is zo ruim en zo vrij hier en ik ervaar een heel diepe liefde voor al deze wezens om mij heen... Alle tegenstelling is opgeheven. Deze liefde maakt geen onderscheid. Er is slechts saamhorigheid; wij zijn immers een! Deze liefde die ik kan voelen voor alles om mij heen, stroomt ook weer terug naar mij... En dan voel ik de liefde voor mezelf!

Samen met deze liefde van het witte licht stroomt ook het weten door mij heen: **“Je bent oneindig en allesomvattend bewustzijn.”**

5.0. Het zilveren sterrenstelsel

We reizen zonder tussenstop door naar het zilveren sterrenstelsel waar we met gezang worden opgewacht. Ze weten al van onze komst! Zilveren wezens nodigen ons uit en al zingend en dansend gaan we rond een kampvuur waar we te drinken en te eten krijgen en ons kunnen warmen aan het grote vuur. We zitten als vrienden bij elkaar en hebben samen de grootste lol. Toch vraag ik me stiekem af: Hoe komt het dat ze zo aardig zijn, weten ze soms wie wij zijn?

“Wij zijn allemaal broeders en zusters van elkaar.” Hij staat daar met zijn rechter arm over de borst met de hand op zijn hart. Hij kijkt vriendelijk de kring rond. Deze man is indrukwekkend breed gebouwd en ziet eruit als een echte leider: **“We zijn allemaal kinderen van het grote universum. We hebben er onze eigen plek en leveren allemaal een unieke bijdrage. Een ieder van ons heeft het sterrenlicht in zich en mag dat laten stralen. Wanneer een van onze broeders of zusters ongelukkig is, heeft dat effect op ons allemaal. Laten we daarom altijd goed voor onszelf en voor elkaar zorgen.** Laten we nu het glas heffen op onze vrienden hier, die van zo ver gekomen zijn om ons als gelijke te begroeten.“

Er klinkt een luid gejuich en iedereen staat op om ons en elkaar te omhelzen. De woorden van de leider klinken na in mijn hart. Hij heeft gelijk; ik voel mij onderdeel van een heel groot geheel en omdat iedereen hier bij het kampvuur zo aardig is, vind ik dat een heel geruststellend gevoel. We dansen, zingen en spelen de hele avond. Tak-Ti en Shi-koo zijn net als ik vrolijk en uitgelaten. In volle overgave doen we aan alles mee, ook al begrijpen we soms de spelregels niet. Midden in de nacht onder een prachtige sterrenhemel zingen we een lied, waarbij de leider de eerste regel als een vraag zingt en dan zingen wij allemaal tegelijk het antwoord. Dit gaat door tot diep in de nacht. Het vuur smeult inmiddels zachtjes en de sterren hoog boven ons verliezen hun gloed. We kruipen in onze warme slaapzak: “Welterusten Shi-koo en Tak-Ti.”

5.1. De kip... Of wat?

Ik word wakker door een zacht kakelend geluid. Het lijkt wel of ik bij mijn tante heb geslapen. Zij heeft kippen en ik mag ze altijd te eten geven wanneer ik bij haar logeer. Dat vind ik erg leuk, want kippen zijn grappig. Ze maken gekke geluiden en ruziën met elkaar om het beste plekje in de zon. Ik lig even te luisteren naar dit vertrouwde geluid in mijn heerlijk zachte stoel en doe dan rustig mijn ogen open. Maar daar staat geen kippetje! Er staat een gigantisch grote gouden vogel in de lichtgroene ruimte van het Moeder Schip...

Shi-koo is nu ook wakker, maar omdat ik bang ben de grote vogel te alarmeren, fluister ik zachtjes: "Weet jij wat dit is?" Shi-koo schudt zachtjes van 'nee' en kijkt met verwondering naar deze prachtige gouden vogel. Inmiddels is Tak-Ti ook wakker geworden en zegt: "Nou, ik weet het wel. De Oude Blauwe heeft ons vroeger verteld over de feniks en ik denk dat dit hem is." Tak-Ti's ogen twinkelen. "En wat is een feniks, Tak-Ti?" Vraag ik haar nieuwsgierig. "De feniks komt je halen wanneer je klaar bent voor een belangrijke stap in je transformatieproces. Zij is van goud en neemt je mee naar de gouden wereld."

Nu komt Shi-koo tussendoor: "Maar wat is transformatie, Tak-Ti?"

Tak-Ti denkt even na en zegt dan bedachtzaam: "Dat je van binnen bent veranderd... Niet beter of slechter, maar anders. Ik denk ook dat het met gegroeid bewustzijn te maken heeft. Wat je eerst niet wist of zag, dat kan je nu wel beleven. Misschien weet je nog niet de woorden ervoor, maar je ervaart de dingen anders dan eerst. Of je maakt een nieuwe melodie, of je tekent iets wat je eerder niet kon bedenken. Net zoals dat we nu de feniks kunnen zien en haar gekakel kunnen horen. Misschien was zij altijd al hier in het Hart en hebben we haar gewoon niet eerder opgemerkt." Lacht Tak-Ti.

"Laten we met de Feniks meegaan!" Ik ben helemaal enthousiast, want er is ook nog een gouden wereld. "Ja, dat wil ik ook graag meemaken!" Roept Shi-koo en hij en ik rennen al naar de feniks toe. Tak-Ti is ook blij, maar loopt kalm en rustig als altijd achter ons aan.

We klimmen alledrie op de feniks, die dat rustig toelaat en zelfs door haar poten is gezakt zodat we gemakkelijk een plekje op haar rug kunnen vinden. Zij is duidelijk vaker passagiers gewend en ze wacht tot wij alledrie goed en stevig zitten. Wij zakken weg in een dik verendek en ik voel me warm en veilig hier. Shi-koo en Tak-Ti zitten elk aan een kant van mij. Dan verteld een lief, tokkelend stemmetje ons: "Hou je goed vast, doe je ogen dicht en vertrouw erop dat alles goed gaat." We doen wat ze van ons vraagt en dan zegt ze: "Ready for the ride? Let us go!"

De feniks klapwiekt en na wat voorzichtige slagen de lichtgroene ruimte rond, slaakt zij een kreet en schieten we met een noodgang door de ruimte.

Vele sterren gaan we voorbij en we vliegen zo snel dat ik niets anders kan, dan me laten meevoeren. Dat voelt in mijn lijf als eindeloos lang vallen, ook al houd ik mij stevig aan de veren van de feniks vast. Ik ben echter niet bang, sterker nog: ik voel een eindeloos vertrouwen. Ik heb een flashback naar lang geleden... Of was het een droom?

Deze vlucht schudt een oude herinnering in mij wakker. Toen ik een heel klein jongetje was, ben ik al een keertje met de feniks meegegaan. Ik herinner mij dat ik kon vliegen en dat alles mogelijk was. Deze herinnering is echter helemaal vervaagd, want toen ik mijn ouders erover vertelde, zeiden papa en mama me dat het maar een droom was... Maar deze vlucht is echt heel gaaf en ik lach tot de tranen van geluk over mijn wangen rollen. Ik voel me zo ongelofelijk blij!

Shi-koo zit links van mij en leunt tegen me aan. Ik hoor hem zachtjes neuriën... Wacht even! Is dat de melodie die hij van mij heeft geleerd? Ik word er helemaal warm van en neurie met hem mee. Het duurt niet lang of Tak-Ti doet ook met ons mee. Nee, dit is geen droom; dit is echter dan echt! Ik heb me nog niet eerder zo rijk gevoeld: twee fijne vrienden en alle lol die we hebben en alles wat ik samen met hen beleef. Als dit een droom is, dan wil ik nooit meer wakker worden!

5.2. Het Gouden Sterrenstelsel

Al snel arriveren we in het gouden sterrenstelsel en zien we de gouden wereld voor ons. Het is spectaculair mooi! We kunnen echter maar kort van het mooie uitzicht genieten, want de feniks maakt zich klaar om te landen. We moeten onze ogen weer dichtdoen en heel rustig komen we in de gouden wereld aan. De feniks wacht geduldig tot wij weer op eigen benen staan. We geven haar een knuffel en bedanken de feniks voor deze fantastische tocht. Met een slag van haar wijde vleugels neemt ze afscheid van ons en vertrekt. Ze verdwijnt in een gouden draaikolk, die zich steeds verder van ons verwijderd, totdat we haar zien als een stralende ster in de verte.

De gouden wereld is echt een prachtige plek. Alles is in balans. Ik kan niets ontdekken wat niet in harmonie is met de rest. Er is licht en vooral veel ruimte. Een gids wacht ons op en we wisselen een warme begroeting uit. Hij gaat ons voor en neemt ons mee naar een groot, hooggelegen plateau. Vanaf daar kunnen we deze mooie wereld goed overzien en in ons opnemen. Ik zie dat de bewoners met elkaar samenwerken en allemaal dingen maken met hun handen. Ze zitten in kleermakerszit op de grond, maken vreemde bewegingen met hun handen en daardoor ontstaan er allerlei vormen en dingen. De meesten doen dat in drietallen en er zijn er enkelen ook die solo creëren. Wanneer ze iets anders willen maken, dan ontmantelen ze de onderdelen die ze niet langer kunnen gebruiken en daar bouwen ze weer iets nieuws mee op!

Ik vind het heel bijzonder dat ze geen afval noch vervuiling veroorzaken. Ik wist niet dat dat zo kon! Wanneer ik een Sinterklaas surprise moet maken, of bij het knutselen op school, dan ligt mijn werktafel vol met snippers en troepjes...

En ik schaam me nu voor al die potjes verf en flesjes lijm die uitgedroogd in de lade van mijn bureau op actie wachten. Tegen de tijd dat ik een nieuw project heb bedacht, zijn ze onbruikbaar geworden en moet ik ze weggooien. Net zoals de tassen vol glas en papier die mijn moeder me iedere week vraagt om naar de bak op de hoek van de straat te brengen. Het zijn iedere week weer twee grote boodschappentassen vol. Ik vind het heel leuk hoor, om al die flessen kapot te horen vallen en maak er een sport van om ze zo hard mogelijk naar beneden te keilen.

Maar nu ik dit zo zie, schaam ik me wel een beetje. Ook moet ik denken aan de documentaire die ik laatst op televisie heb gezien. Van dat meisje en haar broertje die op een vuilnisbelt wonen. Iedere dag pluizen ze dat hele grote terrein vol afval uit op zoek naar iets eetbaars en nog bruikbare spullen, die wat geld op kunnen brengen. Ze hebben geen huis en al helemaal geen bed en ze gaan ook niet naar school. Ze lopen blootsvoets door het vuilnis van anderen en voor hen is het een goudmijn... Ik moest ervan huilen, zo erg vond ik het. Onze wereld is zo oneerlijk! En dan te horen van mijn moeder dat zij dit ook op t.v. gezien heeft, toen zij zelf nog een klein meisje was. Er is in al die jaren weinig veranderd en er zijn alleen maar meer vuilnisbelt-kinderen bijgekomen. Hoe zouden de gouden bewoners naar onze aarde kijken? Hoe leg ik ze dat uit? Ik denk niet dat ze het zouden begrijpen en ik wil het niet eens proberen.

En nu herinner ik mij ook Tak-Ti met haar moeilijke vragen over onze aarde. Ik voelde me toen heel ongemakkelijk. Verlegen vraag ik de gids van de gouden wereld: "Weet jij waarom er zoveel ellende is in onze wereld?" Hij kijkt naar mij met zijn grote bruine ogen en ik zie niets dan liefde...

Dan hoor ik hem zeggen: **"Het grote doel van het universum is uitbreiding van bewustzijn."** Geduldig legt hij uit: **"Op aarde zijn er heel erg grote verschillen. Deze verschillen zie je op allerlei vlak; sommige mensen zijn blij en anderen ongelukkig. Er zijn mensen die van de natuur houden en anderen zijn onbewust van deze rijkdom of zijn er zelfs bang voor. Sommige mensen leven in heel armoedige omstandigheden en anderen in grote weelde en overvloed. Dat kan mensen egoïstisch maken en passief ten opzichte van onrecht. Maar het verschil kan ook mensen aanzetten om in actie te komen en veranderingen aan te brengen ten goede voor iedereen. Wij hebben beiden vaak zien gebeuren op jullie aarde. Heel vaak is het de actie van een enkel mens, dat het verschil maakt."**

Ik snap het nog steeds niet helemaal, dus vraag ik hem: "Maar waarom kunnen we niet allemaal hetzelfde zijn?" Hij glimlacht en zegt: "Dat is een goede vraag, Nick. Juist vanwege de grote verschillen en de vrijheid om zelf te kiezen wat je doet, is er deze mogelijkheid om te groeien in bewustzijn. Het is aan jouzelf. Maar let op: er is geen goede en geen kwade keus. Alleen maar door het oordeel van de mensen wordt er 'kwaad' in gezien."

Het gebrek aan liefde maakt iets 'slecht'. Vanuit onze wereld, het rijk van de liefde, overzien we het grotere geheel en verwonderen wij ons over de oneindige mogelijkheden. Ik kijk hem vragend aan, want wat betekent dit alles voor mij? Hij vertelt daarom rustig verder: "Zoals je al hebt opgemerkt lieve Nick, is het universum als een groot levend wezen. Alles in het universum heeft een plek en iedereen heeft een taak te vervullen. Wij kunnen vanaf hier zien dat eenieder ook een talent heeft. Gebruik je talent en zo draag je bij. **Alles is goed.**"

Ja, dat zeiden de gids op de rode planeet en Shi-koo ook al, denk ik stilletjes... Het is wel moeilijk te bevatten allemaal en wat kan ik doen? Ik wil het nu wel weten, dus vraag ik hem rechtuit: "En wat is dan mijn taak? Heb ik ook een taak of talent?" Ik voel me nu heel wat minder bescheiden.

5.3. De Gouden tempel

"Dat zal ik je zo laten zien in de gouden tempel" zegt onze gids vriendelijk. Hij gebaart ons hem te volgen en we gaan op weg naar een prachtige, gouden tempel. We moeten nog wel een stukje lopen, maar ik kan de tempel in de verte al zien schitteren. Hij is helder verlicht, want al het licht van de sterren wordt erop weerkaatst. Ik ben heel benieuwd hoe hij er van dichtbij uit zal zien.

Wanneer we dichterbij komen, zie ik dat de tempel in een groot meer ligt. Er is geen brug of weg naar de tempel toe. Dichterbij dan dit lijken we echter niet te kunnen komen. Ik begrijp het niet, hij zei toch: "Dat zal ik je laten zien *in* de gouden tempel?" Verbaasd draai ik me om naar onze gids en wil het hem vragen, maar deze is verdwenen. Ook Shi-koo en Tak-Ti zijn nergens meer te bekennen! Ik raak in paniek en voel me licht in mijn hoofd. Wat moet ik nu doen? Wat is hier de bedoeling van? Ik kan het niet alleen! Ik raak nog meer van streek en dan kleurt alles oranje...

Ik ga vertwijfeld zitten. Nou ben ik zover gekomen en wat nu? Ik kan zelfs niet meer nadenken! Dan zie ik mezelf in de spiegeling van het troebele water, maar ik herken mezelf niet. Ben ik deze panische jongen? Ik adem uit en neem een beslissing; ik wil rustig en kalm zijn, want dan is alles goed. Na me geconcentreerd te hebben op mijn ademhaling, herinner ik me dat alle emoties okay zijn. Zelfs nu met al deze gevoelens die alle kanten uitgaan, ben ik in orde. Ik hoef de onrust in mezelf alleen maar te observeren en ik mag voelen wat ik voel, dus ik zeg binnen in mezelf: "Het is okay, deze gevoelens gaan ook weer over. Ik hoeft niet weg te rennen van mezelf. Ik voel nu verwarring en ik weet de weg nog niet, maar het komt vast wel goed. Elke situatie is maar tijdelijk, want alles verandert continue. Daardoor komt er voor elk probleem altijd weer een oplossing. Het enige wat ik nu hoef te doen, is ademen en dat gaat vanzelf!"

Wanneer ik deze gedachten heb laten bezinken, voelt mijn lichaam weer kalm. Ik open mijn ogen en alles is weer mooi goud! Gaaf zeg, hoe snel dat kan gaan. Ik besluit de buitenkant van de tempel eens wat beter te bekijken. Terwijl ik daar zo heel rustig zit, valt het me op dat er vijf lagen zijn. Het lijkt op zo'n Japanse tempel met van die daken op elkaar gestapeld.

Bovenop staat een gouden vogel, hey wacht eens! Dat is onze feniks! De feniks is de zesde laag. Ik ben helemaal blij; wat kan ik veel zien wanneer ik gewoon rustig ben. Het water om de tempel is nu stil en als een spiegel zo glad. Bij nader inzien besef ik dat ik naar twee tempels kijk. Wat een mooi beeld is het zo. Er zijn dus wel elf lagen te bewonderen.

Mijn verstand zegt dat de tempel boven water de enige echte is en de tempel in het water slechts een afspiegeling. Volgens mijn waarneming zijn er echter wel degelijk twee tempels, want alleen de water-tempel heeft een deur openstaan. Daarnaast voel ik duidelijk de uitnodiging om dichterbij te komen. Wat moet ik nu geloven?

Volg ik de logica die me vertelt dat er in werkelijkheid maar 1 tempel is, namelijk die van boven water? Of ga ik in op de vriendelijke uitnodiging die uitgaat van de open deur?

Ik besluit de uitnodiging aan te nemen en stap kalm het water in. Langzaam waad ik naar de prachtige water-tempel toe... Al snel verdwijnt mijn hoofd onderwater. En dan gebeurt er iets magisch. Zodra het oppervlak zich boven mij sluit, verandert het water in een helder blauwe lucht. Tot mijn verbazing kan ik dus gewoon blijven ademhalen en kan ik prima zien waar ik naartoe moet. In de deuropening verschijnt een oude vrouw die mij geduldig staat op te wachten. Ze verwelkomt mij met een omhelzing. Dat is zo intens dat ik haar hart kan voelen kloppen. En meteen voel ik mij thuis...

Ik mag mee de tempel in en het is hier adembenemend mooi! Van buiten is de tempel van goud, maar van binnen is hij helder kobaltblauw van kleur. We gaan naar het centrum van de tempel en daar vraagt de vrouw mij te gaan zitten. Ze geeft mij een verfrissend drankje en wat snacks en laat mij dan alleen met mezelf. Het plafond glijdt open en ik kan nu de boven-water-tempel van binnen uit waarnemen. Ook deze tempel is weer prachtig van kleur. Ik denk dat ik het zou kunnen omschrijven als bladeren die in de herfst van kleur veranderen. In de ruimte boven mijn hoofd speelt zich een verhaal af en ik herken mijn eigen reis van de afgelopen tijd samen met Shi-koo en Tak-Ti. Ik zie het als een film aan mij voorbij komen. Heel merkwaardig, want nu zie ik mijn eigen verhaal, maar dan vanuit het perspectief van een buitenstaander!

5.4 De opdracht van Nick

De film toont nu hoe ik eerst voor de tempel zit en dan het water inga. De oude vrouw begroet mij en in de film hoor ik haar tegen mij zeggen: "Welkom Nick! Daar ben je dan! Ik ben zo blij je eindelijk te ontmoeten. Ik wacht hier al eeuwen op jou. Ik heb wat lekkers voor je klaargemaakt en nadat je gegeten en gedronken hebt, mag je je opdracht aanschouwen. Neem je tijd daarvoor en onthoudt goed wat je zult beleven, want in deze dimensie kan je de dingen heel helder zien. Misschien voel je je op aarde soms verloren en iedere keer wanneer je het niet meer weet, mag je hier terug komen om je film verder af te kijken."

Ik zie nu dat de Nick in de film zijn eigen hart heeft geopend en vele lagen in zichzelf heeft ontdekt. Hij gaat terug naar de aarde om de lessen die hij samen met zijn vrienden heeft geleerd met anderen te delen. Zijn hart straalt daarbij een groot helder licht uit. Dat raakt andere harten en dat helpt anderen hun hart te openen. Zij zullen op hun beurt weer helpen vele andere harten te openen, dus het licht van het hart zal groeien en groeien... “Jouw opdracht voor nu, Nick, is het verspreiden van de hartenergie!” Hoor ik de oude vrouw zeggen, die nu naast me zit. Ik ben best verrast... “Hoe doe ik dat dan?” Vraag ik me hardop af. “Door te zijn wie je nu bent, Nick. Zo simpel is het. En pas alle lessen toe die je hebt geleerd.”

“Dat is allemaal heel mooi, zeg ik een beetje cynisch, maar wie gaan mij daarbij dan helpen?” De oude vrouw legt uit: “Alles werkt met elkaar samen, Nick. Heb je dat dan nog niet in de gaten? Denk maar eens terug aan je eigen film die je net voorbij hebt zien komen. Iedereen in de film heeft een rol gespeeld om jou te helpen je hart te openen. Luister naar je hart; we zijn allemaal verbonden. Je bent nooit alleen, ook al denk je soms van wel. We spelen allemaal een rol in elkaars film. Zo zal de film zich steeds verder afspelen, Nick en de keuzes die je maakt bepalen de uitkomst van jouw film. Jouw groeiend bewustzijn zal je toekomstige keuzes beïnvloeden en zo de rest van jouw film bepalen. Zo simpel is het. Het is aan jou.”

Het duizelt mij, dit is zeker niet simpel! Maar dan besef ik dat ik het niet met mijn hoofd moet willen begrijpen. Ik voel dat ik kan vertrouwen op mijn hart. **Mijn hart zal mij de weg wijzen!** Nu begrijp ik eigenlijk pas dat het inderdaad simpel is, zoals de oude vrouw al zei. Ik hoef alleen maar naar mijn hart te blijven luisteren. Door deze reis heb ik geleerd hoe ik dat doe, dus de moeilijkste stap heb ik al gezet. Het is allemaal al geregeld! Opgelucht haal ik adem en ik bedank de vrouw met een lach en een spontane knuffel: “Je bent nu in harmonie met het universum.” Zegt ze zacht. Ik richt mijn aandacht naar binnen en voel wat ze bedoelt; mijn lijf voelt licht en ruim en een vrolijk deuntje speelt in mijn hoofd. Dit is dus hoe ik de harmonie van het universum ervaar.

Heel tevreden en dankbaar voor alles wat de gouden wereld mij heeft gebracht, kijk ik nog een keer om mij heen. Ik weet dat ik altijd naar deze prachtige tempel terug mag komen. Ik sluit mijn ogen en een gouden draaikolk slokt mij op en brengt mij terug naar het moeder schip. Ik lig wat duizelig en dronken van geluk in mijn stoel in de lichtgroene ruimte, terwijl een traan ontsnapt.

5.5. Terug op het moeder schip

Shi-koo en Tak-Ti springen op en neer van nieuwsgierigheid. Opgewonden schreeuwen ze door elkaar: “Wat gebeurde er? Heb je de gouden tempel gevonden? Hoe was het daar?” Natuurlijk zijn ze heel nieuwsgierig naar mijn avontuur, maar ik vraag me nog steeds af waarom ze plotseling verdwenen waren, dus ik vraag eerst:

“Waar waren jullie zo opeens? We gingen toch samen naar de gouden tempel! Wilden jullie die niet zien dan?” Shi-koo en Tak-Ti antwoorden in koor: “Nou, wij wilden wel, maar ineens waren jij en de Tempel verdwenen. Wij wisten niet wat we moesten doen, want we hebben je nog geroepen en gezocht, maar je was echt weg. De feniks kwam op ons geschreeuw af en heeft ons hier teruggebracht.” De gezichten van Shi-koo en Tak-Ti gloeien van enthousiasme. Ze zijn blij voor mij: “Vertel ons alles over de tempel! Hoe ziet hij eruit? Was je bang? En wat heb je daar gedaan?”

Ik denk even na over wat ik ga vertellen, want het was allemaal zo indrukwekkend dat ik het zelf nog moet verwerken: “Nou”... Begin ik aarzelend: “Het was best lastig om er binnen te komen en jullie waren plotseling verdwenen. Ik wist eerst niet wat te doen en ik raakte in paniek. Pas nadat ik weer kalm was, kon ik een open deur zien. Maar die was onderwater. Pas toen ik doorhad dat ik naar mijn hart mag luisteren en niet naar de logica in mijn hoofd, ging alles vanzelf. Ik voelde me zeer welkom en daarom durfde ik het water in te gaan. Zodra ik onderwater was, kon ik gewoon ademhalen en vond ik de weg. Een lieve oude vrouw stond mij al op te wachten. Toen heb ik een film van onze reis gezien! Best gek om naar mezelf te zitten kijken, hoor. En jullie waren er ook bij natuurlijk.”

“Waarom ging je naar je eigen film kijken dan?” Vraagt Tak-Ti nieuwsgierig. “Nou, ik mocht de water-tempel binnen en die was het heel mooi kobaltblauw. De vrouw gaf mij wat lekkers te eten en te drinken. Tijdens het eten keek ik een beetje om me heen en zo ook naar boven. Daar waren veel kleuren die ik gewoon aan het bekijken was, waarin ik bewegende beelden ontdekte. En daarin herkende ik onze avonturen terug. Echt alles wat wij samen hebben beleefd!”

“Ja, maar dat is best wel vreemd, want je weet toch al wat je zelf heb meegemaakt, Nick?” Vraagt Tak-Ti, nu een beetje in de war. “Ja, dat is ook zo en ik begrijp wel dat je dat zegt, maar toch was het goed om zo van een afstandje naar mezelf te kijken. Daardoor heb ik ontdekt dat ik veranderd ben. En ik ben veel groter dan ik dacht! ”

“En wat wilde die vrouw dan van je?” Vraagt Shi-koo heel direct. “Oja, de oude vrouw was heel erg lief! Ik moet even aan haar denken en voel me weer helemaal warm worden van binnen. Ze heeft me verteld dat ik altijd terug mag komen. Ze zei dat ik klaar ben voor mijn opdracht en dat ik het niet alleen hoef te doen.” “O, maar wie gaan je dan helpen? Mogen Tak-Ti en ik je dan ook helpen?” Blij antwoord ik direct: “Natuurlijk mogen jullie mij helpen! Heel graag zelfs, want ik wil het helemaal niet alleen doen. Deze hele reis zijn we toch ook samen onderweg geweest? En trouwens, die mevrouw zei zoets als ‘dat alles samenwerkt’, dus dat komt wel goed.”

“Alles samenwerkt? Wat bedoelde ze dan daarmee? Begrijp jij het, Nick?” Vraagt Tak-Ti nieuwsgierig aan mij.

“Nou...” Zeg ik een beetje aarzelend, want ik dacht dat Tak-Ti diegene onder ons was die alles al weet. “Ik denk wel dat ik het begrijp. Je doet eigenlijk niets alleen, ook al denk je soms dat je helemaal alleen bent en er niemand is die je begrijpt.” Shi-koo en Tak-Ti kijken me beiden een beetje lodderig aan. Ik denk dat ik het nog iets beter uit moet leggen, dus ik ga verder: “Je bent bijvoorbeeld niet de enige die zich alleen voelt. Je hebt die persoon alleen nog niet ontmoet, of je wist nog niet dat iemand anders zich ook alleen voelt. Of je denkt dat je iets alleen moet doen, maar je kunt anderen altijd om hulp vragen. Soms wanneer je je verloren voelt, hoef je alleen maar kalm te worden en dan naar een teken te zoeken. Je ziet bijvoorbeeld iets op you tube of je ontmoet iemand die je iets nieuws verteld, waardoor je weet hoe je weer verder kunt. Net zoals op onze avonturen samen. Soms moet je eerst kalm worden, zoals ik bij de tempel. Toen pas kon ik voelen dat ik welkom was en de open deur zien.”

“En wat is jouw opdracht dan, Nick? Vertel het ons!” Vraagt Shi-koo attent, die dus heel goed heeft opgelet. “Mijn opdracht is het verspreiden van de hartenergie. En ik wil heel graag beginnen om jullie volk te helpen, zoals ik jou al beloofd heb te gaan doen, toen we op de blauwe planeet waren, Shi-koo.” Zeg ik een beetje plechtig. “Maar dat is epic, Nick!” Roept Shi-koo blij uit en Tak-Ti knikt instemmend. Shi-koo en Tak-Ti zijn oprechte vrienden en ik voel me ‘on top of the world’!

5.6. Het plannetje

“Wat ben je nu van plan te gaan doen, Nick?” Vraagt Tak-Ti heel praktisch. Daar ben ik even stil van, want ik weet het eigenlijk nog niet, maar het zal vast wel goed komen. We hebben samen al zoveel avonturen beleefd en ik ben klaar voor de volgende. Dan heb ik een idee: “Zeg, Shi-koo? Hebben jullie zoiets als een wekelijkse bijeenkomst? Bij de mensen, bijvoorbeeld, komen de Moslims bij elkaar op vrijdagmiddag, de Joden op vrijdagavond en de Katholieken op de zondag om samen God te eren... Hebben jullie ook zoiets?” Shi-koo denkt even na: “Nee, eigenlijk niet zoals jullie dat doen. In de cultuur van de Blauwen heeft dat lang geleden wel bestaan, maar we komen nu niet meer regelmatig bij elkaar. Behalve wanneer enkele jongeren ‘De Grote Stap’ hebben gezet, dan verzamelen we in de Stille Ruimte. We vieren dan dat die jongeren volwassenen geworden zijn.”

“O, maar dat komt goed uit, toch? Want als ik het goed begrepen heb, weten alle Blauwen hier op het schip dat jij deze stap hebt gezet. Dan vragen we of iedereen naar de Stille Ruimte komt en dan leer ik hoe ze, in plaats van de rare klets, hun hart kunnen gebruiken. Vinden jullie dat ook een goed idee?” Shi-koo is meteen enthousiast: “Ja, dat gaan we doen! Tak-Ti kijkt nog wat bedenkelijk: “Maar het lijkt me goed dat we jou eerst verstoppen, Nick.”

“En dat Shi-koo en ik eerst aan ons volk vertellen dat wij ook een hart hebben!” Ik geef mijn beide vrienden een box: “Top! Dat is teamwork! Ik zie het helemaal zitten.” We gaan meteen op weg en Tak-Ti en Shi-koo gaan me voor in de afdaling.

Het lijkt me best eng, want je stapt gewoon in een leeg gat. Gelukkig krijg ik snel vertrouwen, want ik zie dat het goed gaat bij mijn vrienden. De stroom brengt mij langzaam en beheerst naar beneden, dus niks aan de hand. In de zilverwitte gangen gaan we op weg naar de Stille Ruimte en blindelings volg ik Tak-Ti die weer voorop gaat. Opgetogen lopen we door de gangen en we zijn alle drie blij dat we zover gekomen zijn. Dit is het moment waarop we alles wat we geleerd hebben, gaan delen met het volk van de Blauwen. Niets kan ons nog stoppen!

Groot en dreigend staat hij daar, de armen over de borst gevouwen. Hij torent hoog boven ons uit en blokkeert de ingang naar de Stille Ruimte. “Zo, zijn jullie eindelijk daar?” Zegt de Moedige Leider. Ik herken hem onmiddellijk aan zijn koude, lege blik. Geschrokken doe ik een stap naar achteren en instinctief verstop ik me zo goed als mogelijk achter de smalle rug van Tak-Ti.

“Dag Moedige Leider, vader. Wij willen u wat vertellen en laten zien. Is dat goed? Heeft u nu aandacht voor ons verhaal?” Shi-koo staat daar heel rustig en stevig. Hij laat zich duidelijk niet door zijn vader intimideren of bang maken. Ik neem daar een voorbeeld aan en recht mijn rug en plant mijn voeten stevig neer. Ik haal diep adem en wacht op wat er komen gaat...

“Dat is goed, mijn zoon. Laten we samen de Stille Ruimte binnengaan.” De Moedige Leider gaat ons voor en neemt zijn plaats in in het midden van de koepelvormige ruimte. Hij is gewend om in het centrum van de aandacht te staan en heeft de autoriteit van een echte leider. Nu zie ik pas de diepe schaduw onder zijn ogen. Zou hij moe zijn? Zelfs de doorzichtige bol is verdwenen; er is hier niets waar ik mij in of achter kan verstoppen, maar ik voel die behoefte ook niet meer. “Moedige Leider”, neemt Tak-Ti nu het woord. “Wij zijn op reis geweest en hebben de wijsheid van het universum mogen aanschouwen. Mag ik zo vrij zijn u daarover te vertellen?”

5.7. Verbinding hersteld

De moedige Leider geeft een nauwelijks merkbaar knikje en Tak-Ti vertelt hem in geuren en kleuren van onze avonturen. Het valt mij wel op dat Tak-Ti een enkele andere les en ontmoeting heeft gehad dan ik! Maar veruit de meesten zijn wel herkenbaar. Ik vind het heel interessant om het universum door de ogen van Tak-Ti te bekijken en luister vol aandacht naar haar verhaal. Dan komen we aan op het punt dat Shi-koo en Tak-Ti de oefening van opa (die van het hart) hebben gedaan. Ik ben ontroerd door mijn vriendin die uitgelaten verteld dat ook zij een hart hebben dat nog werkt.

“Hoe is dat nu mogelijk?” Bromt de Moedige Leider terwijl hij vol verbazing naar mij kijkt. “Zo’n klein, miezerig mensenkind dat ons iets leert waar wij al eeuwen niks meer van af weten?” Maar Shi-koo laat zich niet op een dwaalspoor zetten en stapt nu vastbesloten naar voren. Hij legt zijn armen om zijn lange vader heen. Hij komt tot aan zijn middel en de Moedige Leider vouwt als vanzelf zijn armen om hem heen. Het ziet er merkwaardig en een beetje ongemakkelijk uit, maar Shi-koo is het diepe ernst en zegt met bezwerende stem:

“Vader, adem drie keer rustig door de neus in en uit door de mond. Herhaal dit drie keer, alstublieft.” De Moedige Leider volgt braaf de instructies op en dus gaat Shi-koo door: “Sluit nu uw ogen en open uw innerlijk oog. Kijk hiermee naar de Verre Ster... Ziet u die nu?” De moedige Leider knikt van ‘ja’ en mompelt iets onverstaanbaars. Shi-koo trekt zich er niets van aan en zegt nu met wat luidere stem: “Open dan nu uw innerlijke oren en zeg nu zonder geluid het gebed op aan de Verre Ster... Heeft u dat gedaan?” De Moedige Leider knikt weer zachtjes van ‘ja’ en Shi-koo gaat vol vertrouwen verder: “Goed, wiens ogen hebben de Verre Ster gezien? Wiens oren hebben uw gebed gehoord zonder geluid?” Maar Shi-koo wacht niet tot zijn vader antwoord geeft en gaat verder: “Dat wat u nu van binnen heeft waargenomen, is uw werkelijke ZIJN. Breng dit ZIJN nu zachtjes met elke ademtocht naar beneden. Stuur het dieper uw lichaam in en laat het daar thuishkomen in uw hart.”

Dat doet de Moedige Leider, want het duurt niet lang eer we duidelijk kunnen zien dat hij succes heeft. Zijn buik gloeit en een warme bol van wit licht straalt nu ook bij hem naar beneden uit. Nu zet Tak-Ti ook een stap dichterbij en zij gebaart mij erbij te komen.

5.8. De Blauwen en Nick

De Moedige Leider toont zijn grootmoedigheid, want met een zwaai sluit hij ons alle drie in zijn lange armen. Ik weet niet wat te doen en luister maar gewoon naar het kloppen van ons hart. Het ritmische geluid is erg geruststellend en dan herinner ik mij de blauwe planeet; wij hebben ieder ons eigen lied! Ik vraag aan de anderen of zij, net als ik, hun klank willen laten horen. Ik doe het zachtjes voor en laat mijn lied horen dat ik op de blauwe planeet heb ontdekt. Eerst luisteren ze vol verbazing en dan laten ze, eerst nog wat voorzichtig, ook wat klanken horen. Maar al snel zijn ze niet verlegen meer en zingen we uit volle borst. Onze klanken komen vanzelf harmonieus bij elkaar en dat voelt geweldig! Het lijkt alsof we met zijn viertjes samen 1 instrument zijn, zo gaan we in het klankenspel op. Dan sterven de klanken uit en het is stil...

“Jongens, jongens ” Doorbreekt de Moedige Leider na een tijdje vol trots de stilte. “Wat geweldig! Wat zijn jullie gegroeid! Dat was niet zomaar een reis, jullie zijn op initiatie tocht geweest! Het is me duidelijk dat het een avontuur vol lessen en beproevingen moet zijn geweest. Jullie hebben onderweg heel veel wijsheid opgedaan en zo mooi hoe jullie dat zojuist met mij hebben gedeeld.”

Shi-koo kijkt zijn vader vragend aan: “Wat betekent een initiatie tocht?” De Moedige Leider glimlacht: “Dat is de reis die alle jongeren vroeger maakten om te bewijzen dat ze voortaan bij de volwassenen horen. Zij moesten avonturen doorstaan en bepaalde eigenschappen ontwikkelen zoals uithoudingsvermogen, kracht en focus en ze moesten natuurlijk aan het eind een proeve afleggen om hun moed te bewijzen. Deze tocht was belangrijk voor alle jongeren, omdat ze daarmee bewezen dat ze als volwaardig lid van de stam ook hun bijdrage konden leveren.”

“Maar de les van het Hart die jullie nu aan mij hebben geleerd; dat kunnen alleen wezens met een heel groot hart. Jullie zijn een aanwinst voor ons volk. Ik ben heel trots op jullie alle drie!” De Moedige Leider glimt er zelfs een beetje bij. Hij kijkt naar mij en zegt dan met een toon die ik nog niet eerder heb gehoord: “Ik wil dat jullie dit samen aan de hele stam van de Blauwen gaan leren. En Nick hier zal onze eregast zijn.” Shi-koo straalt aan alle kanten, zo blij is hij: “Ja, Vader en laten we er dan een groot feest van maken! Met muziek, dans en eten enzo.” Dat lijkt mij ook heel leuk, dus ik ben blij met het antwoord van de Moedige Leider: “Dat vind ik een heel goed plan, Shi-koo.”

5.9. Voorbereidingen

Ik ben opgewonden, want nu gaat het er op aan komen. Dit is mijn kans! Vanavond al kan ik mijn belofte inlossen en aan mijn opdracht beginnen. Alle Blauwen gaan zich verzamelen en ik ben de eregast! Hoe zouden de Blauwen feest vieren? Zou het net zo leuk zijn als op de groene wereld en net zo lachen als bij het kampvuur van het zilveren sterrenstelsel? Gaan we dansen? Wat zal er te eten zijn? Ik ben heel benieuwd... Maar eerst wil ik uitrusten en me klaarmaken voor het feest. Shi-Koo en Tak-Ti nemen mij mee naar de gastenkamer en dit keer stap ik vrijwillig de transparante bol in en geef me over...

Wanneer ik opgewekt weer wakker wordt, neem ik eerst een douche. Weer verbaas ik mij over de techniek van de Blauwen. Deze douche heeft geen water! Het is alsof ik onder een regenboog sta en ik heb het idee dat het meer doet dan alleen schoonmaken. Opgefrist en vrolijk stap ik eronder vandaan. Op een plank ligt mooie kleding voor mij klaar. Ik doe het aan en het voelt heerlijk zacht, ook al zit het best strak om mijn lijf. Ik ben nu klaar voor het feest, maar ik vraag me af wat te doen, want uit mezelf de weg naar de Stille Ruimte terug vinden? Dat lijkt me nog steeds onmogelijk. Zouden Shi-koo en Tak-Ti mij komen halen? Of hebben ze een route kaart voor mij gemaakt? Ik zoek de kamer af, maar er is niets. O, ja toch! Wat gaaf! Er ligt een kleine ketting met een hanger eraan in de vorm van een hexagon. Een ster met vijf punten is er in gegraveerd. Zou die echt voor mij zijn? Het voelt goed, dus ik doe het om en blij met het cadeau loop ik naar de opening. Die gaat vanzelf open en nieuwsgierig kijk ik om de hoek. Hopelijk is er iemand die mij de weg kan wijzen? Ik heb nog geen stap gezet of Tak-Ti komt de hoek om en loopt mij breed lachend tegemoet. Nu weet ik het zeker: ze kan echt mijn gedachten lezen!

Samen gaan we op weg naar de Stille Ruimte. Tak-Ti vertelt mij dat Shi-koo nu een toespraak met zijn antwoord op de 'Belangrijke Vragen' moet geven. Ik moet bij Tak-Ti in de buurt blijven, zodat Shi-koo zich kan concentreren op zijn rol in de ceremonie. Ik ben zo blij dat ik erbij mag zijn! Dit is een belangrijk moment in het leven van Shi-koo en ik voel mij vereerd. Ik moet denken aan de spreekbeurten die we op school moeten doen; het is altijd spannend wanneer je voor een groep moet staan. Ik kan me daarom goed voorstellen dat Shi-koo nerveus zal zijn.

Ik voel mijn nieuwe ketting koud op mijn huid en herinner mij dat ik Tak-Ti nog moet vragen: "Is deze ster voor mij?" Ze glimlacht: "Ja, beste Nick, dat is het teken van vriendschap van de Moedige Leider. Alle Blauwen zullen je hieraan herkennen als eregast en laten je daardoor met rust." Ik antwoord haar dankbaar: "Dankjewel Tak-Ti, dat is ook wel een beetje geruststellend idee, ook al voel ik mij nu veilig naast jou en ben ik niet meer bang voor de Blauwen." Ik voel toch even aan mijn ketting; hangt mijn ster er nog aan? Ha, gelukkig... Het geeft me een heel goed gevoel.

We zijn bij de Stille Ruimte aangekomen. Deze naam past echter niet meer, want het eerste wat mij opvalt is het lawaai. Er zijn hier een heleboel Blauwen en ze kletsen er flink op los. Het is verre van feestelijk omdat niemand lacht! Ook de ruimte zelf verraad niet dat er zometeen feest zal zijn; er is namelijk geen enkele versiering. Dat is thuis wel anders! Mama koopt dan verse bloemen en de tafel is mooi gedekt. Ze hangt altijd slingers op en toen ik klein was, waren er veel ballonnen in alle kleuren. Ik heb een beetje heimwee nu en voel me toch wel een beetje gespannen, daarom blijf ik dicht bij Tak-Ti. Het is wel heel vreemd om zo ontzettend veel Blauwen bij elkaar te zien en ze zijn zo lang! Ik voel me een beetje de vreemde eend in de bijt. Ik ben de enige mens hier, maar ze doen net alsof ze me niet opmerken... Net of ik helemaal niet anders ben. Het is best ongemakkelijk, want ergens bemerk ik wel dat ze me heel graag zouden willen bekijken. Ze zijn toch echt wel nieuwsgierig naar me, maar willen dat duidelijk niet laten merken. Het lijkt wel of iedereen toneel speelt. Tak-Ti bespreekt iets met een andere Blauwe en ik weet mezelf ondertussen echt geen houding te geven.

Gelukkig klinkt er een bel; het is meteen doodstil. Iedereen draait zich om naar het centrum van de Stille ruimte. Nu begrijp ik wat ze bedoelen met 'Stille ruimte', want er hangt een bepaalde spanning. Alsof er geen tijd noch ruimte bestaat. Zouden ze dat bedoelen met de uitdrukking: 'De tijd leek stil te staan?' Het is een vervreemdend gevoel en ik lijk alles scherper waar te nemen, alsof het allemaal in slow motion gebeurt. Merkwaaardig genoeg staan daar nu plotseling Shi-koo en zijn vader in het midden! Zo vreemd! Slow motion gevoel en ze waren daar sneller dan dat ik met mijn ogen kan knipperen... Veel tijd om erover na te denken heb ik niet, want de Moedige Leider neemt nu het woord:

6.0. De Grote Stap

“Lieve vrienden, wij zijn hier allen bij elkaar om getuige te zijn van de toespraak van Shi-koo, mijn zoon en jullie toekomstige leider. Dit zijn de momenten waarop we trots zijn Blauw te zijn. We vieren dat een van ons is thuisgekomen. Het is een mooie gebeurtenis wanneer onze jongeren klaar zijn om hun plek in te nemen als volwaardig lid van onze gemeenschap. Voor onze toekomst als volk is het belangrijk dat we sterke en vooral wijze Blauwen voortbrengen. Vandaag zullen we onze geliefde Shi-koo beoordelen. Hij zal bewijzen dat hij zich ontwikkeld heeft tot een waardig en wijs lid van onze gemeenschap. In zijn toespraak zal hij zijn licht laten schijnen op de ‘Belangrijke Vragen’ en ons vertellen over zijn ervaringen op de aarde en zijn conclusies over haar bewoners, de mens. Sta stil bij dit gedenkwaardige moment en wees getuige, mijn lieve vrienden.”

Shi-Koo doet nu een stap naar voren en ik zie hem hoog boven de massa uitsteken. Hij blijkt samen met zijn vader op een soort verhoging te staan en daardoor kunnen we hem goed horen: “Lieve Blauwen, wat fijn dat jullie erbij zijn vandaag. Ik voel me vereerd dat jullie allemaal gekomen zijn om naar mijn speech te luisteren. Ik maak eerst van de gelegenheid gebruik onze eregast welkom te heten. Nick, ik ben heel blij dat ik je heb ontmoet en dat ik je mijn vriend mag noemen. Ook wil ik mijn dank uitspreken voor alle steun die mijn beste vriend, Tak-Ti, mij heeft gegeven. Ik ben heel blij dat ik jullie twee in mijn leven heb. Dan wil ik ook de Oude Blauwe bedanken voor alle lessen die zij mij gegeven heeft. Dankzij haar kennis was ik in staat om heel veel te begrijpen en nieuwe dingen te leren op mijn eerste reis naar de aarde.”

Shi-koo kijkt even in het rond en als hij mij heeft opgemerkt, krijg ik een knipoog van hem: “Op mijn reis heb ik veel interessants meegemaakt. Ik heb boeiende ervaringen gehad en ben spannende uitdagingen tegengekomen. Het is een mooie en interessante reis geweest die ik samen met mijn vader heb ondernomen. We hebben gezien hoe de aarde is geëvolueerd. Het is de meest veelzijdige omgeving in het universum. Ik ben ervan overtuigd dat de aarde een zeer interessant gebied is waar oneindig veel mogelijk is. Al deze mogelijkheden maken het een waardig en rijk project waarin wij gerust zouden kunnen investeren. Talloze wezens lopen op en in de aarde, zwemmen in de meren, de rivieren en de zee en ook de hemel wordt bevolkt door vele soorten. Vele wezens zijn intelligent; enkele kleine en de meeste van de hele grote, maar het intuïtieve vind je overal. Zelfs de mensen zijn intuïtief, ook al zijn velen van hen zich nog niet bewust van deze eigenschap.

Door de dominantie van de mens zijn vele diersoorten en plantenrassen verloren gegaan. De vegetatie is gehalveerd en daardoor hebben vele diersoorten niet overleefd.”

“Het leven op aarde is veranderd, maar het universum is intelligent en creëert vele manieren om met moeilijke situaties om te gaan. Het milieu is weliswaar zwaar belast door de mensen, maar vele dier- en plantsoorten blijken deze moeilijke tijden redelijk te kunnen doorstaan. Het goede nieuws is dat vele soorten zich hebben aangepast en een aantal zijn zelfs over grotere gebieden verspreid. Recentelijk in de geschiedenis van de aarde zijn er initiatieven geweest die de balans in het ecosysteem helpen herstellen. Het heeft lange tijd geduurd eer de mensen begrepen dat ze onderdeel zijn van het ecosysteem en niet een of andere heer en meester.”

Shi-koo laat even een dramatische pauze vallen voordat hij weer verdergaat: “Voor enkelen moesten er grote gebeurtenissen in hun leven plaatsvinden, zoals overstromingen, branden en landverschuivingen om te beseffen dat de kracht van de natuur sterker is dan die van de eigenwijze mens. Ze kunnen zeker helpen de balans te herstellen en vele initiatieven zijn al succesvol gebleken. Er zijn wetenschappers die manieren hebben gevonden om energie van de zon, via de lucht en dankzij watervallen te gebruiken. Daardoor is er minder vervuiling. Sommige mensen hebben hun manier van denken veranderd, waardoor ze efficiënter creëren en minder afval produceren. Anderen hebben uitvindingen gedaan, zoals het verzamelen van plastic uit de zee. Er zijn ook uitvindingen die ervoor zorgen dat voedsel steeds efficiënter wordt verbouwd. Mensen verbruiken nu minder water en minder chemicaliën.

Er zijn heel veel misstanden op de aarde, ook al worden meer en meer mensen zich bewust van hun rol en taak. Water is bijvoorbeeld een groot probleem. In sommige gebieden is er te weinig en in anderen teveel, waardoor de oogsten mislukken. Veel kinderen hebben te weinig te eten, ook al is er in principe genoeg voor iedereen. Door hebzucht, oorlog en de scheve verdeling van de opbrengst van Moeder Aarde gaan er nog steeds kinderen dood van de honger. Anderen gaan dood aan ziekten als hart falen en diabetes omdat ze teveel stoffen binnen krijgen die vermomt zijn als eten, maar het lichaam niet voeden.

Er zijn ook nog steeds mensenkinderen die geen zuiver drinkwater krijgen. Velen worden ziek of gaan zelfs dood door het drinken van vervuild water. Soms worden ze ziek van het spelen in vervuilde rivieren en ze kunnen zich er dan ook niet mee wassen. Het merendeel van de mensen op aarde kent het plezier van *in* het water spelen en de helende kracht van het water niet. Juist in de probleem gebieden zijn vreemd genoeg de meeste kinderen met een zuiver hart te vinden. Hoe kan het dat hun hart nog intact is? Mijn theorie is dat hun hart nog wordt gevoed omdat de mensen daar onderling verbonden zijn. Ze helpen elkaar en beseffen goed wat in hun leven echt belangrijk is. En dat is: de liefde voor elkaar.”

“Kinderen die genoeg drinkwater en voedsel ontvangen, hebben vaak ouders die geen aandacht voor ze hebben. Deze ouders zijn meestal te druk met werk, met zichzelf, elkaar en met hun hand-device. Er is dus geen water tekort, maar een emotioneel gebrek. Vanwege dit gebrek zijn hun harten niet goed gevuld. En wanneer je met je radar ogen kijkt, zie je een hart vol gaten. Het aantal landen waar dit aan de gang is, neemt gestaag toe en de mensen noemen dat verschijnsel: ‘Toename van de welvaart in de wereld’.

Ik kwam tot de beangstigende conclusie dat het voor ons Blauwen in de toekomst steeds moeilijker zal worden om een zuiver hart te vinden.” Shi-koo kijkt even rond voordat hij verder gaat: “Ik zag *dat* als de grootste uitdaging die ik, als toekomstig leider van ons volk, het hoofd zal moeten bieden.”

6.1. Het Hart

“We gingen we op bezoek bij een gaten hart en ook bij een zeer zuiver hart. Deze extremen zijn belangrijk, omdat ik de verschillen in zuiverheid snel moet kunnen onderscheiden en opmeten. Het was mijn laatste voorbereiding voor de Grote Stap. Tijdens ons bezoek aan het zuivere hart ben ik mijn vader kwijtgeraakt. Ik was zo goed als door mijn energie heen en ik had geen reserves meer. Ik kon het moederschap niet meer oproepen, zo leeg was ik. Nick hier heeft mij toen iets heel bijzonders gegeven. Hij heeft namelijk uit eigen vrije wil mijn batterij opgeladen. Dat zorgde ervoor dat ik terug kon naar ons schip. Maar wat mij zeer verbaasd heeft, is dat hij even zacht bleef en sterker nog: zijn zuivere hart bleef vol.”

Hij glimlacht en gaat verder: “Van de Wijze Oude heb ik immers geleerd dat kinderen agressief worden nadat de Klare Klets zijn werk heeft gedaan. Maar Nick kan uit zichzelf liefde geven en raakt niet leeg! Hij heeft daarmee de sleutel voor ons toekomstig probleem aangedragen. Ik heb mij dat toen op dat moment nog niet gerealiseerd. Pas later, op onze gezamenlijke ruimte-reizen via de bibliotheek leerde ik meer over het hart. En toen heeft Nick mij en Tak-Ti op een geweldige manier laten ervaren dat wij Blauwen zelf een hart hebben!” Er ontstaat geroezemoes, maar Shi-koo is een echte leider in spe, want hij eist ogenblikkelijk de aandacht weer op en zegt: “Nick, wil je naar voren komen? Kom je naast mij staan en Tak-Ti, kom jij aan de andere kant?”

Ik schrik een beetje en twijfel wat ik moet doen. Ik dacht dat Shi-koo mij pas op het laatst erbij zou roepen en dit komt toch een beetje onverwacht. Nerveus voel ik of mijn ster nog aan mijn ketting hangt, maar Tak-Ti trekt me mee en er is geen tijd om na te denken. Ik besluit op mijn vrienden te vertrouwen en zal wel zien wat er gaat gebeuren. De Blauwen stappen respectvol voor ons opzij en we lopen in een paar passen naar het podium. Voordat ik het weet, sta ik naast Shi-koo en kijk over de massa Blauwen heen.

“Lieve allemaal, luister goed, observeer en laat je verrassen.” Zegt Shi-koo plechtig. Tak-Ti doet haar arm om Shi-koo heen en Shi-koo zijn arm weer om mij terwijl hij fluistert: “Laten we een revolutie beginnen, mijn vriend.” Dan richt Shi-koo zich weer tot de Blauwen en draagt hen met luide stem op: “Adem diep in door je neus en uit door je mond. Herhaal dit drie keer.” Ik doe mee en voel me meteen beter. “Sluit nu je ogen en luister naar ons lied.” Tak-Ti en ik weten precies wat Shi-koo bedoelt en samen zingen we ieder ons eigen lied. De klanken worden versterkt door de akoestiek van de Stille ruimte en zo betoveren we de blauwe menigte. Wat ik voor me zie, ontroert mij en ik krijg er een brok van in mijn keel. Ik kan er bijna niet meer door zingen. Een voor een zie ik de Blauwen het witte licht van hun hart ontsteken. Het is een sneeuwbaaleffect, het is besmettelijk! De buiken van de ene na de andere Blauwe lichten wit op en stralen uit aan alle kanten.

Binnen de kortste keren kunnen ze niet meer stil staan! Het is heel erg grappig om te zien, want sommigen zijn vreselijk aan het kronkelen, anderen springen als een stuiterbal en weer anderen wiegen heen en weer met hun lange lijf. Ik moet er vreselijk om lachen, maar Shi-koo en Tak-Ti gaan onverstoort door met hun lied. Ik bewonder hun toewijding en ben er even stil van. Dan doe ik weer voluit mee en dat lijkt anderen aan te steken. Voorzichtig proberen de Blauwen mee te zingen. Hun aarzeling duurt niet lang, want al snel zingen we samen het mooiste lied...

Er is een grote bewegende en zingende massa Blauwen ontstaan. Dit had ik nooit kunnen bedenken! Ik voel me vrij en ga er helemaal in op. Voordat ik het in de gaten heb, dans ik samen met de Moedige Leider. Hij lacht en danst alsof hij nooit anders heeft gedaan. Ook Tak-Ti, die doorgaans best serieus is, zingt en danst er op los. Ik voel me in de zevende hemel nu en het lijkt alsof hier nooit een einde aan zal komen. Ik adem diep in en laat dit moment even bezinken. Maar dan komt het beeld van mijn vader en moeder naar voren; dit wil ik met hen delen!

Ik voel plotseling een scherp gemis...

Shi-koo komt naast me dansen en kijkt me liefdevol aan: “Dankjewel Nick! Jouw geschenk is het mooiste wat de Blauwen ooit gekregen hebben!” Ik voel me meteen niet meer alleen. Shi-koo is een ware vriend en ik besef dat hij ooit een groot leider zal zijn... Wat ben ik trots op hem! “Lieve Shi-koo, je bent en blijft altijd mijn vriend en ik weet dat je ooit de Blauwen met een zuiver hart zult leiden. Je hebt net als ik leren luisteren naar je hart. En je hebt je leiderschap al laten zien door de verbinding die je nu hebt gemaakt. Ik bedoel, kijk eens om je heen: alle Blauwen zijn uitzinnig!”

6.2. Naar Huis

Shi-koo blijft me met zijn grote ogen aankijken en ik zie mezelf weerspiegeld... Dan schrik ik van een luide kreet achter mij, ik draai me snel om en daar zie ik een Blauwe die enthousiast richting het podium komt aangestormd: "Er is een wonder gebeurd!" schreeuwt deze Blauwe nu verstaanbaar. De Moedige Leider steekt zijn hand op en iedereen is stil. Rustig vraagt hij: "Wat is er aan de hand, Bih-Ta?" Hij is zo opgewonden dat hij even nodig heeft om te kunnen zeggen wat hij te melden heeft. Hij staat daar druk te gebaren en hij slaakt slechts wat kreten uit. Ik ken deze Blauwe nog niet, dus ik neem even de tijd om hem wat beter te bekijken. Bih-Ta heeft een groene ster op zijn borst. Omdat de Moedige Leider de enige andere Blauwe is met een ster, geloof ik dat Bih-Ta ook wel een belangrijke taak zal hebben. Dan, om hem te helpen kalmeren, legt de Moedige Leider zijn handen op de schouders van Bih-Ta en met wat aanmoediging vertelt Bih-Ta uiteindelijk: "Op het navigatie scherm van het Moeder schip is de route naar de Verre Ster verschenen! De breuklijn in het heelal is geheeld en onze navigatie heeft een route uitgestippeld." Iedereen houdt de adem in...

De Moedige Leider kijkt nu naar mij en zegt luid en duidelijk, zodat iedereen het kan horen: "Dit is de Kracht van het Hart. Onze harten stralen weer als een en daardoor is dat wat geheeld moest worden, geheeld. Dankzij Nick hebben wij onze harten kunnen hervinden en daarom wil ik je bij deze bedanken, Nick. Ik toon je onze dankbaarheid door je hierbij tot erelid van De Cirkel te benoemen. Laat onze harten voor altijd verbonden zijn!" Even is het doodstil en dan breekt er een oorverdovend gejuich los. Ze tillen mij op hun schouders en dansen met mij in het rond. Muziek klinkt door de Stille ruimte en het feest barst weer los. Iedereen wil mij aanraken en omhelzen. Er komt eten en drinken en we feesten net zo lang door totdat iedereen uitgeput is. Sommige Blauwen zijn gewoon op de dansvloer in slaap gevallen.

Ik ben ook moe en Shi-koo en Tak-Ti nemen mij weer mee naar de gastenkamer. Daar praten we nog wat na. Dan zegt Shi-koo ineens heel serieus: "We gaan nu afscheid nemen, Nick. Ons volk wil zo snel mogelijk naar de Verre Ster. Wij zijn zo benieuwd naar het thuis van onze voorouders! Ik ben je dankbaar en onthou; onze harten zijn verbonden." Tak-Ti kijkt mij een beetje weemoedig aan en zegt: "Ik kan je zelfs zien in mijn observatiekamer. Wij komen naar de aarde terug wanneer je onze hulp nodig hebt, vertrouw daarop." Stiekem herinner ik mij dat Tak-Ti mijn gedachten kan lezen. Dat vind ik nu helemaal niet zo eng meer. "Helpen jullie vanuit waar jullie zijn mee met het verspreiden van de hartenergie, Shi-koo en Tak-Ti? Jullie weten nu ook hoe het werkt." Tak-Ti knikt me toe: "Wij hebben de weg terug naar het Licht gevonden en laten dat nooit meer uitdoven, Nick!" Mijn vrienden laten mij voelen dat ook zij hun taak serieus opvatten: "Vrede op de aarde en in het universum."

Ik hou de ster om mijn nek even vast en kijk nog een laatste keer om me heen. Ik omhels mijn vrienden en bedank ze voor dit geweldige avontuur. Tevreden dat ik weer naar huis ga, stap ik in de doorzichtige bol. Dan val ik meteen in een diepe, diepe slaap.

6.3. Einde ?

Wat een geweldig avontuur! En het universum is zoveel groter dan ik dacht! Ik wist niet dat er zoveel werelden zijn en ik had nooit vermoed dat we zoveel sterre-broeders en zusters hebben! Het was zo gemakkelijk nieuwe vrienden te maken en ik vond het geweldig om meer over ze te weten te komen. Door hun rituelen en gebruiken te leren kennen, heb ik ook meer over mijzelf ontdekt. Dit zal ik nooit meer vergeten: het universum zorgt voor ons allemaal, ik mag elke emotie voelen en door ze te accepteren, kom ik weer tot rust van binnen. Ik ben thuis in mezelf en zal naar mijn hart luisteren. Ik mag mezelf laten horen en door mijn gedrag te observeren, kan ik ballast loslaten op de plek van de paarse nevel. Ik zal mijn licht laten schijnen en alles valt dan op zijn plek, net zoals de gouden vogel naar ons toe was gekomen op het juiste moment. Ik hoef de dingen niet alleen te doen en mag om hulp vragen wanneer ik dat nodig heb.

We hebben zoveel meegemaakt op onze reizen en ik ben Shi-koo en Tak-Ti heel dankbaar voor hun support. Ik voel even aan de ster om mijn nek en beseft dat alles met elkaar verbonden is en dat, wanneer ik het even niet meer weet, ik deze stappen opnieuw kan zetten.

En Shi-Koo en Tak-Ti? Zij zijn nooit echt ver weg.

6.4. Weer Thuis

Nick koopt dezelfde dag nog een dagboek en schrijft alle avonturen en lessen op, want hij wil ze nooit meer vergeten:

Boodschap van de Rode Planeet: “Weet dat je je veilig kunt voelen binnen in jezelf. Alles wat je nodig hebt, mag je hardop vragen. Vertrouw erop dat het naar je toe komt op het juiste moment.”

Les van de Oranje Planeet: “Dat wat je veroordeelt, wordt alleen maar sterker. Wanneer je in jezelf of om je heen onrust voelt, dan is het belangrijk om te accepteren wat je voelt en eenheid terug te brengen. Door tegen jezelf te zeggen dat je mag voelen wat je voelt, geef je ruimte aan dat wat er is. Dan houdt de onrust op en kun je het loslaten en weer vrij zijn. Je leeft dan niet in angst maar in liefde... Heb plezier in wat je doet, dan is het leven een avontuur.”

Boodschap van de Gele Ster: “Wanneer je thuis bent in jezelf, kan je je onzekerheid, angst, woede, verdriet en vreugde voelen en ook laten zien. Durf jezelf aan anderen te laten zien en doe wat je wilt doen. Dan sta je in contact met De Bron die je levensvreugde en kracht brengt en dan bereik je wat je wilt.”

Boodschap van de Groene wereld: “Luister naar je hart en ga mee in de beweging die je van binnen voelt. Deze gevoelens vertellen je de weg. Wanneer je op jezelf vertrouwt, dan opent je hart zich. Dan voel je je elke dag sterk en tevreden. Ook al maak je soms nare dingen mee, heb je ruzie gemaakt of als er spanningen tussen je ouders zijn. Open je hart ook wanneer je je ergens niet welkom voelt, maar durf uit te dragen wat je van binnen voelt. Spreek je eigen waarheid en vertel ook wat je wilt en wat je nodig hebt. Wanneer je meebeweegt met dat wat er in je hart aanwezig is en anderen laat weten wat er bij jou van binnen gebeurt, dan zal alles makkelijker zijn. Door bang te zijn of niet te zeggen wat je werkelijk wilt of voelt, worden de dingen die je niet leuk vindt alleen maar moeilijker.”

Les van de Blauwe Planeet: “Laat je horen! Zing je eigen lied!” Ik weet nu dat ik via mijn stem en via mijn gedrag aan anderen kan laten zien WIE ik ben, waar ik voor sta en wat ik wil. Dan ben ik kalm en voel ik me stevig. Op die manier maak ik echte vrienden die mij ook zullen waarderen om wie ik ben.

Les van de Paarse Nevel: Jouw landschap heeft de magie te weerspiegelen WIE JE BENT. Ga elke dag naar deze plek en observeer je eigen gedrag. Denk na over je ervaringen en oefen in het loslaten van dat waar je last van hebt, dan ben je iedere dag nieuw... Is er iets in jou dat tussen jou en de werkelijkheid staat? Bijvoorbeeld een overtuiging die niet van jou is? Of een oordeel dat je over iemand anders, of over jezelf hebt? Dan kun je datgene loslaten op deze plek. Je bent vrij en mag zelf kiezen hoe je de wereld om je heen ziet, maar weet wel dat het uitzicht dat jullie hier zien, voor ieder anders is... Dat komt omdat ieder van jullie anders IS .”

Les van het rijk van het Witte licht: “De liefde van het witte licht is voor alles en iedereen en weet: in wezen ben je oneindig en allesomvattend bewustzijn”.

Les van het Zilveren Sterrenstelsel:

“Wij zijn allemaal broeders en zusters van elkaar. We zijn allemaal kinderen van het Grote Universum. We hebben er onze eigen plek en leveren allemaal onze unieke bijdrage. Een ieder van ons heeft het sterrenlicht in zich en mag dat laten stralen. Wanneer een van onze broeders of zusters ongelukkig is, heeft dat effect op ons allemaal. Laten we daarom altijd goed voor onszelf en voor elkaar zorgen.”

Les van het Gouden Sterrenstelsel: “Het grote doel van het Universum is uitbreiding van bewustzijn. Op de aarde zijn er heel erg grote verschillen. Mensen die in grote rijkdom leven en mensen die hun bestaan hebben in heel nare omstandigheden. Dat kan mensen passief maken en egoïstisch, het kan ook aanzetten om in actie te komen en veranderingen ten goede voor het grotere geheel aan te brengen. Beiden gebeuren op de aarde. Vaak is het de actie van een enkel mens, dat een verschil in gang zet. Juist omdat er grote verschillen en mogelijkheden zijn en je de vrijheid hebt zelf te kiezen, is er de kans te groeien in bewustzijn. Het is aan jou.”

Ik weet het zeker: **Mijn hart wijst me de weg!**

6.5. Nawoord

“Is dit echt het einde?” Vraagt Mischa slaperig. “Ik kan me niet voorstellen dat ze elkaar nooit meer hebben gezien. En jij zei toch dat er nog meer verhalen waren?”

“Ja, helaas Mischa, het verhaal is afgelopen. En ja hoor, ik weet zeker dat er nog meer verhalen in het dagboek van Opa stonden. Ik heb zelf nooit andere verhalen over Shi-koo en Tak-Ti gelezen, maar Opa heeft het dagboek vast wel bewaard. Zullen we aan hem vragen of wij het van hem mogen lenen?”

“Ja! Dat lijkt me super!”

“En wat vind jij van het verhaal, nu je alles gehoord hebt... Denk je dat het waar gebeurd is?”

“Nou, ik vind het een geweldig avontuur en ik zou graag nog een keer mee gaan met Nick! Maar ik weet niets af van de werkelijkheid... Ik denk dat Nick zou zeggen: op elke goede vraag, volgt weer een nieuwe vraag.”

6.6. Van de auteur aan de lezer:

Wat leuk dat je het verhaal helemaal gelezen hebt! Het lijkt mij geweldig wanneer je je ervaring wilt delen. Doe dat dan bij: [‘Recensies’ op www.obala.world](#)

Heb jij zelf iets moois gemaakt na het lezen van [‘Nick en de Blauwen?’](#) Wil je jouw kunstwerk delen? Leuk! Ik ben benieuwd! Ga dan naar de knop: [‘kunstwerken’ van www.obala.world](#). Vul daar het formulier in en dan post ik jouw bijdrage bij de andere kunstwerken.

Onze droom is [‘Nick en de Blauwen’](#) voor alle kinderen van de wereld vrij toegankelijk te maken. Misschien kan jij ons helpen? Deel dan dit verhaal met al je vrienden en vriendinnen die van avontuur houden (er is ook een engelse en franse versie) en geef het door aan diegenen die kunnen helpen het te verspreiden (zoals bijvoorbeeld jouw leerkracht).

Misschien wil je [‘Nick en de Blauwen’](#) vertalen naar jouw moedertaal en dat met anderen delen? We zouden dat fantastisch vinden! Stuur dan een email naar ellen@obala.world en dan bekijken we of we het kunnen plaatsen op de website. Hartelijk dank!

Let op:

Copyrights voor tekst: Ellen Obala

Copyrights voor illustraties: Leo Vijendran.

Heb je een vraag voor mij? Mail je vraag naar: ellen@obala.world Ik ben heel benieuwd naar jullie reacties en dan kom ik er op terug in mijn blog!

Liefs, Ellen en Team Obala